Karl Marks ve Günümüz Barış ve Toplumsal İlerlerleme Savaşımı

Uluslararası Konferans BERLIN 1983

Karl Marks'ın 165. doğum ve 100. ölüm yıldönümü nedeniyle, Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi'nce 11-16 Nisan 1983 günlerinde Berlin'de düzenlenen uluslararası bilimsel konferans konuşmalarından bir derleme.

TKP YAYINLARI

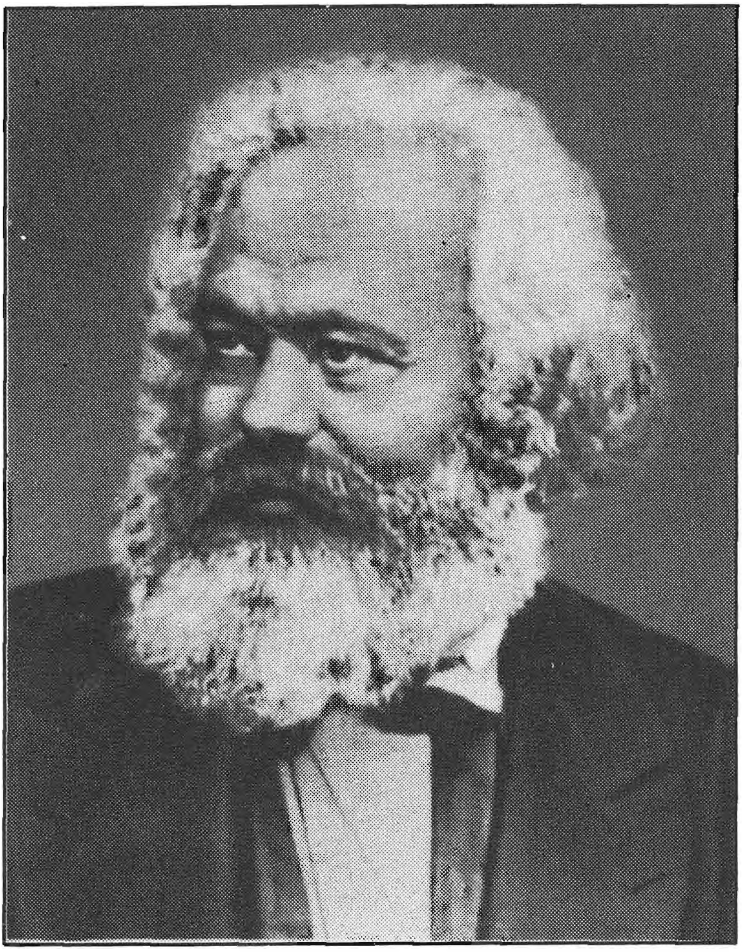

Karl Marx

Basım Tarihi: Ağustos 1983

İçindekiler

ASBP MK Genel Sekreteri E. Honecker'in konuşması 9
SBKP MK Sekreteri M. Zimyanin'in konuşması 26
ABDKP MK Genel Sekreteri G. Hall'ün konuşması 38
TKP MK Genel Sekreteri H. Kutlu'nun konuşması 49
SBKP MK Politbüro üyesi G. Romanov'un konuşması 56

Önsöz

Bu yıl dünyanın her yerinde Karl Marks'ın (5 Mayıs 1818 – 14 Mart 1883) 165. doğum ve 100. ölüm yıldönümleri nedeniyle geniş kapsamlı kutlama çalışmaları düzenleniyor. Kuşkusuz bunların en başında 11-16 Nisan 1983 günleri arasında Berlin'de düzenlenen uluslararası bilimsel konferans yer alıyor. Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesince düzenlenen bu konferans Marks'ın öğretisinin canlılığının ve artan gücünün somut göstergesi oldu. 111 ülkeden 145 örgütün temsilcileri konferansta söz aldılar. Konferansa katılan örgütler komünist ve işçi partilerinden, ulusal kurtuluş hareketlerinden ve kimi sosyalist ve sosyaldemokrat partilerden oluşuyordu. Konferansta Türkiye Komünist Partisi'ni MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın başkanlığında bir heyet temsil etti.

Marksizm - Leninizmin Marks'ın ölümünden 100 yıl sonra günümüzde dünya çapında ne denli büyük bir etki yaptığını çok somut gözler önüne seren konferans konuşmalarının, ne yazık ki, tümünü yayınlama olanağına sahip değiliz. Koşullarımız buna el vermiyor. Bu broşür, Marksist - Leninist öğretinin çağdaş düzeyini, barış ve toplumsal ilerleme savaşımının önde gelen sorunlarını ortaya koyan Honecker, Zimyanin ve Hall yoldaşların konuşmalarıyla, Romanov yoldaşın konferansı değerlendirme konuşmasını ve Kutlu yoldaşın konuşmasını içeriyor.

Bu konuşmalar, bizlere, burjuva ideologlarının ve oportünizmin Marks'ın öğretisini çarpıtma ve komünist hareketi gözden düşürmek için her çabaya giriştiği günümüz koşullarında, Marksizm - Leninizmi koruma ve geliştirmede, komünist hareketin birliğini pekiştirmede ve barışı koruma gibi günümüzün ortak sorununu çözüme ulaştırmada önemli, sağlam çıkış noktaları veriyor.

TKP Yayınları

ASBP MK Genel Sekreteri E. Honecker'in konuşması

Yoldaşlar,

Değerli konuklar,

Bundan 100 yıl önce, büyük düşünür ve devrimci Karl Marks gözlerini ebediyen kapadığında, dostu ve yaşam süresi mücadele arkadaşı Friedrich Engels, onun adının ve yapıtlarının çağlar boyunca yaşayacağını söylemişti. İnsanların koşullarının tüm kıtalarda köklü bir dönüşüm gösterdiği, insanlığın nükleer bir felakette kendi kendini yoketme tehlikesini gidermek için tüm güçlerini seferber ettiği, meydan okuyucu ve sarsıntılı çağımızda bu kehanet doğrulanmaktadır.

Hepimizin bildiği gibi, Karl Marks onuruna her yerde eylemler düzenleniyor. İnsanlar onun yapıtları hakkında çok şey öğrenmek için sergilere doluşuyorlar. Birçok yayın basılıyor. Filmler, gazeteler ve diğer kitle iletişim araçları milyonlarca ve milyarlarca insanı Alman halkının en büyük evladının kişiliği ve başarıları hakkında bilgilendiriyorlar.

Karl Marks yaşamını, dünyayı salt yorumlama değil, aynı zamanda fiilen değiştirme görevine adamıştı. Ve gerçekten de dünya onun çağından bu yana tanınmayacak kadar çok değişti. Şimdi, tüm toplumsal olguların böylesi yenilenmesinin, onu tüm yaşamı boyunca nefretle izleyip ölümünden sonra da onun öğretilerinin ateşini söndürmek için boşuna uğraşanların değil, Karl Marks'ın ruhu doğrultusunda, devrimci çizgilerde gerçekleştiğini görebiliyoruz.

Marks, bütün ülkeler işçi sınıfının, eski toplumun mezar kazıcısı ve insanın insanı sömürüsünden arındırılmış yeni bir toplumun mimarı olarak tarihsel misyonunu kavramasını sağladı. İnsanlık, sömürüyü yokederken, kendini, yüzyıllardır başına musallat olan diğer belalardan -ulusal baskı ve ırkçı ayırımlardan ve yıkıcı savaşlardan- da kurtarır.

Hepimizin gözleyebilceği gibi, işçi sınıfı tarihin çarkının ardındaki belirleyici güç olmak üzere bir evrim geçirmiştir. Savaşım dolu 19. yüzyıldan, Paris Komününün zaferi ve kanlı bastırılışından, bu yüzyılın başında Birinci Dünya Savaşını sona erdiren devrimci ayaklanmalardan, Sovyetler Birliği'nin ittifak devletleri koalisyonunun Alman faşizmine karşı zaferini sağlamasının ardından işçi sınıfı birçok ülkede köylülük ve aydınlarla bağlaşıklık içinde sosyalist toplumu kuran egemen sınıf olarak ortaya çıktı.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimiyle bu yolun ilk meşalesini yakan, Bolşevik Partisi ve Marks ve Engels'in başlattığını sürdürmek görevini üstlenen Vladimir İlyiç Lenin'in öncülüğündeki Rusya Proleteryası oldu. Moskova ve Pekin'de, Berlin, Havana ve Adis Ababa'da, Prag, Hanoi ve Aden'de, Varşova, Ulan Bator ve Pyongyang'da, Budapeşte ve Vientian'da, Sofya ve Kabul'de, Bükreş ve Luanda'da Belgrad'da ve Maputo'da- heryerde, insanların, Engels'in deyişiyle, zorunluluk alanından özgürlük alanına geçtiği bir dünyanın hatlarını görebiliriz.

Büyük Ekim Sosyalist Devriminin insanlığın gelişmesi üstündeki derin etkisi çok açıktır. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliğini'nin 60. yıldönümü

ve bu nedenle Moskova'da düzenlenen kutlamalara sayısız komünist, sosyalist ve sosyal-demokrat partilerin, devrimci demokrat parti ve kuruluş hareketlerinin katılması, Sovyetler Birliği'nin dünya çapındaki prestijini ve uluslararası işçi hareketi ve tüm halklar için ne denli büyük bir çekim kaynağı olduğunu vurguluyor.

Aksi mümkün müdür? Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, sıradan bir devrim değildi. O, hâlâ saygı duyduğumuz büyük Fransız Devrimi de dahil olmak üzere, kendinden önceki tüm devrimlerden köklü biçimde farklıdır. Hatırlanacağı üzere tüm önceki devrimler sadece eski bir sömürü sisteminin bir yenisiyle değişmesine yol açmıştı. İnsanın insanı sömürüsü sürüyordu. Ancak Kızıl Ekim ilk kez bunu ortadan kaldırdı. Zafer, köylülerle bağlaşıklık içindeki işçileri iktidara getirdi. Bir yanda Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ve diğer sosyalist ülkelerdeki devrimlerle, öte yanda tüm daha önceki devrimler arasındaki temel fark budur. Ve, reel sosyalizmin bugün dünya tarihindeki önemi de burada yatmaktadır.

Temelde, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin zaferi, Marks, Engels ve Lenin'in öğretilerinin bir zaferiydi. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Yuri Andropov, geçenlerde, Marks'ın teorisi ve SSCB'de sosyalizm kuruculuğunun bazı yönlerine ilişkin makalesinde, haklı olarak, günümüzde Leninizm'siz ya da onunla birlikte olmadan Marksizm'in düşünülemeyeceğine işaret etti. Andropov, Lenin ve onun kurduğu Bolşevik Partisi'nin gezegenimizin sosyo-politik çehresini tümüyle değiştiren ilk utkan devrimin yöneticisi rolünü üstlendiklerini yazıyor. Bu, yeni bir çağı, dünya çapında kapitalizmden sosyalizme geçiş, işçiler ve halk yığınları için çarpıcı başarılar ve tarihsel kazanımlar çağını başlattı. Marks ve Engels'in geliştirdikleri bilimsel sosyalizm teorisi böylece yeni bir toplumu kuran milyonlarca emekçi insan tarafından yaşayan bir gerçeklik haline getirildi.

Utkan Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, burjuvazinin doğal ve kalıcı olduğunu iddia ettiği kapitalizmin yeni bir sosyo-ekonomik formasyonla değiştirilebileceğini ortaya koydu. Aynı zamanda, Marks'ın, kapitalizmin kendi özgür iradesiyle yokolmayacağını işaret ederken ne denli haklı olduğunu kanıtladı. Ancak işçi sınıfı ve onun devrimci partisi kapitalizmi devirebilir. Hatırlanacağı üzere bu, Marks ve Engels'in Paris Komünü'nün yenilgisinden çıkardıkları ana derslerden biriydi.

İnsanlık tarihinde bir dönüm noktası oluşturan 1917'nin olaylarına hangi yönden bakılırsa bakılsın, sosyalizmin canlı bir organizma olarak ortaya çıkışının, kapitalist dünyayı köklerinden sarstığı ve insanlığa barış ve özgürlük içinde mutlu bir gelecek umudunu aşıladığı açık bir gerçektir. Marks ve Engels'in öngördüğü gibi, sosyalist dünyanın ilerleyişine paralel olarak halk kurtuluş hareketlerinin ilerlemesi, emperyalist sömürgeci sisteme ölüm darbesini indirmiştir. Buna, çeşitli gelişme aşamasında bulunan kapitalist ülkelerdeki şiddetli çelişkiler eklenmiştir. Şu anda bile, bu ülkelerdeki egemen sınıf, artık dünya sosyalist sistemini ve, şimdiden demokratik ilerleme ve de-

mokratik yenilenmenin ana unsuru haline gelen, kendi sınırları içindeki işçi hareketini dikkate almadan iktidarını uygulayamamaktadır. Bu ülkeler, hangi renklerle olursa olsun, ulusal gerçeklikleri ve sınıfsal gruplaşmalarını yansıtan biçimde sosyalizmin doğuşunu görecek ve Marks'ın en önemli taleplerinden biri olan, üretim araçlarının kamusal mülkiyete geçişine tanık olacaklardır. Afrika, Asya ve Latin Amerika'da, hala kurtuluşlarını bekleyenler, barış, özgürlük ve adalet için savaşımlarını iki misli güçlendirmektedirler.

Bu değişimler ışığında, Karl Marks ve Friedrich Engels'in sosyalizmi ütopik bir hayalden bilimsel bir öğretiye dönüştürmekle ne denli büyük bir iş başardıkları açıkça görülebiliyor. Onlar işçi hareketine bilimsel sosyalizmi aşılayarak, bütün ülkeler işçi sınıfının ve bu dünyanın ezilmişlerinin kendi güçlerini farketmelerini ve bunu, kapitalizmin zincirlerini silkip atmak için kullanmalarını sağladılar.

Karl Marks'ın düşünceleri nasıl yığınların eylemlerini etkiledilerse, bilimsel ve felsefi teorinin gelişmesinde öylesi kalıcı bir etki yaptılar. Hiçbir çağdaş toplumsal bilim, Marks'ın mantığının ikna gücünün etkisinden kaçamaz. Marks konusunda bir tutum almak, entellektüel ve politik tartışmalarda belirleyici bir unsur haline gelmiştir.

Marks, insanlığa, geleceğin kontrolümüz dışındaki bilinmez güçlere dayanmadığını farkettirmek gibi ebedi bir şerefe sahiptir. Bu geleceği belirleyecek olan, çağımızın Marksizmine karşı bir haçlı seferi çığlıkları atan, komünizmin bir yeni Enkizisyon tarafından mahkum edilerek sessizce gömülmesini ve böylece kendi ülkelerindeki egemen sınıfların kârlarının güvence altına alınmasını dileyen "Marks ölmüştür" teorisyenlerinin öznel istemleri de değildir. Bir toplum gelişmesini gerçekte belirleyen, üretim düzeyi ve biçimi, halkının erişmiş olduğu ekonomik kalkınma aşamasıdır. Günümüzde, SSCB ve dünya sosyalist sisteminin varlığı, ekonomik olarak geri kalmış ülkeler halklarının bile, kapitalist kalkınma yolunu atlayarak, sosyalizmin temellerini kurma doğrultusunda ilerlemesini olanaklı kılmaktadır.

"Bana gelince" diyordu Marks, *"çağdaş toplumda sınıfların varlığının ya da bunlar arasındaki savaşımın keşfi bana ait değildir. Benden çok önce, burjuva tarihçileri bu sınıf savaşımının tarihsel gelişimini, burjuva iktisatçıları ise sınıfların ekonomik yapısını tanımlamışlardı. Benim getirdiğim yenilik, (1) sınıfların varlığının sadece üretimin gelişmesinde bazı tarihsel aşamalarla bağlı olduğu, (2) sınıf savaşımının kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne yol açtığı, (3) bu diktatörlüğün kendisinin de tüm sınıfların ortadan kalkması ve sınıfsız bir toplum için bir geçişi oluşturduğunu kanıtlamaktır."**

Friedrich Engels'e göre, Marks'ın tüm eserlerinde, bu arada "Komünist

---

* *Marks'tan New York'taki J.Wedemeyer'e, Marks ve Engels, "Seçme Eserler", Moskova, 1969, cilt 1, s.528.*

Parti'nin Manifestosu''nda, süregiden temel düşünce, ekonomik üretimin ve her tarihsel çağda kaçınılmaz olarak bundan doğan toplum yapısının, o çağın politik ve entellektüel tarihinin temelini oluşturduğudur. Bu nedenle de toprağın ilkel komünal mülkiyetinin ortadan kalkışından bu yana tarih, bir sınıf mücadeleleri, ezilenler ve ezenler, toplumsal gelişmenin çeşitli aşamalarında yönetilen ve yöneten sınıflar arasındaki savaşımların tarihi olmuştur. Nihayet bu mücadele öyle bir aşamaya gelir ki, sömürülen ve ezilen sınıf -proletarya-, artık aynı zamanda tüm toplumu ebediyen sömürü ve ezgiden kurtarmadan, kendisini ezen ve sömüren sınıftan kurtulamaz.

Bu temel düşünce özellikle ve yalnızca Marks'a aittir ve işçi hareketi bunu her zaman akılda tutmuştur; çünkü, eğer insanlığı zorunluluk alanından özgürlük alanına geçirmek için çaba harcayan herkes bunu eylemlerinde bir kılavuz olarak almazsa, ne şimdi ne de gelecekte ilerici bir gelişme olamaz. Devrimci işçi sınıfı partilerinin ulusal gerçekliklere göre her sosyalist ülkede farklı bir ifade biçimi bulan bağlaşıklık politikasının altında bu bilinç yatmaktadır.

Karl Marks'ın yüceliğinin bir yanı da, hiçbir zaman kendi öğretisine nihai ve tüm değişikliklere bağışıklı olarak bakmamasıydı. Pratiği her zaman teorisinin deneme alanı olarak gördü. Gerçekten de, kendisinin o dönemin devrimci savaşımlarına bizzat katılması yeni fikirlerin kaynağını oluşturdu. Tarihin gidişini yeniden taze, yükseltilmiş teorik görüşlerle etkilemek üzere deneyimleri genelleştirdi. Doğan yeni soruları yanıtlandırabilme yeteneğinde olan Marks'ın öğretilerinin gerek bilimsel, gerekse yaratıcı niteliğinin ipucu budur. Daha sonra, Marksizmi tüm saptırmalara karşı savunmak ve onu, kapitalizmin en yüksek ve nihai aşaması olan emperyalizmi dikkate alacak biçimde geliştirmek ve sosyalizme geçiş çağı için bir strateji oluşturmak gibi tarihsel bir görevi üstlenen, Vladimir İlyiç Lenin oldu.

Karl Marks'ın öğretisi genel geçerdir, çünkü doğrudur. Yeni bir toplumun kuruluşu sırasında, çok çeşitli nedenlerden ötürü ortaya çıkan güçlüklere karşın, bu öğretinin başarısını kimse yadsıyamaz. Herhangi bir sömürücü topluma göre, yaşayan sosyalizm görece yeni bir olgudur. İnsanlık burada kendini insan tarihinde daha önce hiç keşfedilmemiş, haritası çıkarılmamış bir alanda bulmaktadır. Bilimsel sosyalizmin kurucuları her sorunu çözecek reçeteler önermediler - ne de böyle bir niyetleri vardı. Onların yaptıkları, temel doğruları ve temel görüşleri formüle etmekti. Sosyalist ülkelerdeki öncü partiler sıkı bir ortak çalışma içinde, yeni toplumu kurma deneyimlerini ve yeni sorunları çözümleme yollarını ortakça incelemektedirler. Böylece, Marks'ın ana hatlarını çizdiği teori sürekli zenginleşmekte ve bir eylem kılavuzu olarak deneyimlerden başarıyla çıkmaktadır.

Kendisinden sonraki Lenin gibi, Marks herşeyden önce bir devrimciydi. Onun tutkusu, halkın çıkarlarını ve haklarını ayaklar altına alan herhangi bir iktidarın düşmesine değil, kapitalist toplumun ve onun yarattığı iktidar kurumlarının yıkılmasına katkıda bulunmaktı. Birçok yapıtında, özellikle

de "Gotha Programının Eleştirisi"nde, ilk olarak "Komünist Partinin Manifestosu"nda geliştirdiği fikri, yani proletaryanın burjuvazi olmadan da yaşayabileceği, ama tersinin söz konusu olmadığı fikrini savundu. Burjuvazinin üretim araçlarını, üretim ilişkilerini sürekli devrimcileştirmeden yaşayamıyacağına işaret etti. Kapitalizm böylece kendi mezar kazıcılarını, proletaryayı, binlerle üretir.

Kapitalist sanayi toplumlarında bugünkü durum, egemen sınıfın, en ileri üretici güçleri emrinde tutarken bile çağdaş dünyanın sorunlarını halkın çıkarları doğrultusunda çözümleyemediğine çarpıcı bir kanıt vermektedir. Bunu, bunalımın yükünü halkın sırtına yükleyerek böylece kârları yüksek tutma çabalarında, yığınsal işsizlikte, mesleki eğitimi güvence altına alma ve okuldan çıkan bütün gençlere iş sağlamadaki yetersizliğinde gözleyebiliriz. Bu belirtilerin, özellikle de yığınsal işsizlik ve enflasyonun yarattığı yıkımın ışığında, önde gelen sendikacılar, kâr yönelimli kapitalist ekonominin olumsuz etkilerinin, bunun köklerini söküp atmadan ortadan kaldırılamayacağı görüşünü paylaşmaya başlamışlardır. Burada şunu da kaydetmek isterim ki, emekçi halk yararına toplumsal iyileşmeleri zorlamak ve bunları korumak için kapitalist ülkelerdeki komünist ve işçi partilerinin, sendikaların ve ulusal kurtuluş hareketlerinin yoğun çabalarına büyük bir saygımız bulunmaktadır.

Gerek sosyalist ülkelerde, gerekse kapitalist ülkelerde, Marksizmin çekiciliğinden hiç bir şey yitirmeyen canlı bir teori olduğuna dair sürekli yeni kanıtlara rastlıyoruz. Bugün ciddi burjuva felsefeci ve iktisatçıları, insanlığın geçmişi, bugünü ve geleceği hakkında görüşlerini belirttiklerinde Marks'ı görmezden gelemiyorlar. Onun değişik koşullarda yaşadığı ve çalıştığı gerekçesiyle Marks'ın fikirlerini geçersiz olarak niteleyen politikacılar bile, çağımızın doğurduğu bir dizi sorunun Marks'a ya da bu biçimde atıf yapılmadan doyurucu biçimde yanıtlanamayacağını kabul etmek zorunda kalıyorlar.

Batı dünyasında uygarlığın bunalımı olarak tanımlanması adet olan politik, ekonomik ve kültürel bunalımın kaynağı sorununu ele alalım. Yığınsal işsizliğin nedenleri konusundaki, bazen oldukça çaresiz soruya bakalım. Marks, Engels ve Lenin'in verdiği yanıtlar çok kesindir. Bu belâların kaynağı, azami kâr hedefini güden kapitalist sistemin derinliklerindedir. Batı ülkelerindeki barış araştırmaları sorununu ele alalım. Marks, Engels ve Lenin, savaşların nereden kaynaklandığı ve nasıl önlenebileceği konusunda çok açık yanıtlar vermişlerdir.

Marks daha en baştan, halkların toplumsal kurtuluşunu ve onların savaş felaketinden kurtulmasını, işçi sınıfının tarihsel misyonunu gerçekleştirirken yerine getirmek zorunda olduğu ikiz görevler olarak görüyordu. Ulusal ve sömürge baskısına karşı savaşan ve özgürlük ve bağımsızlık için uğraşı veren halkların içten destekçisiydi. Aynı zamanda da, burjuvazinin açgözlü ve yayılmacı güdülerinden kaynaklanan tüm savaşlara şiddetle karşı çıkıyordu.

İyi bilinen bir sözünde Marks, Sosyalizmin *"uluslararası kuralı barış olan"* bir toplumun canlı örneği olacağını söylüyordu, *"çünkü onun ulusal yöneticisi her yerde aynı olacaktır- emek"* * Gerçekten de sosyalist bir toplumda silahlanmadan ve savaştan kazançlı çıkacak ya da diğer ülkeleri tehdit eden hiç bir sınıf ya da sosyal grup yoktur. İşçi sınıfının hedeflerine ulaşmak için savaşa ihtiyacı yoktur.

Bu nedenle devrimci işçi hareketi barışın korunmasını her zaman en önde gelen meselelerinden biri olarak görmüştür. Burjuva savaşlarına karşı mücadelesini, toplumsal ilerleme için savaşımla birleştirmiştir. Ancak dünyanın bugünkü durumunda, nükleer savaş tehlikesi tüm ulusları yaşamını gölgelemekte, insanlığın kendi kendini yoketmesi anlamına gelecek bir cehennem tehdidini getirmektedir. Bunu önlemek, güvenli bir barışı sağlamak, zamanımızın birincil zorunluluğudur. Toplumsal ilerlemeyi geliştirmek ve diğer toplumsal sorunları çözümlemek, dahası insan uygarlığını kurtarmak ancak bu yolla olanaklı olacaktır.

NATO'daki bağlaşıklarına da dayatmaya çalıştıkları çatışma ve silahlanma politikasıyla, ABD etkin çevrelerinin emperyalist niyetler güttükleri bellidir. Bunların başlıca, ama tümüyle gerçek dışı amaçları, dünya arenasında serbestçe at oynatabilmek için Sovyetler Birliği ve sosyalist topluluğun diğer ülkelerine karşı askersel ve stratejik üstünlük kazanmaktır. Bu nedenle, ABD yönetiminin doğal olarak hiçbir aslı astarı olmayan "Doğu'dan gelen tehdit" adlı bayatlamış iddiayı tekrarlamadığı bir günün bile geçmemesine şaşmamak gerekir.

Emperyalizmin kendi kontrolu altındaki alanı genişletme ve hammadde kaynaklarına, pazarlara ve etkinlik alanlarına egemen olma dürtüsünü gösteren sayısız tarihsel örnek vardır. Yalnızca Alman faşizmini ve onun tüm acı ve yıkımlarıyla ikinci dünya savaşında sonuçlanan çılgınca planlarını hatırlamak yeter. Bugünlerde ABD emperyalizminin, ister Avrupa, isterse Afrika, Asya ya da Latin Amerika'da olsun, dünyanın bütün kesimlerini kendi çıkar alanı olarak ilan ettiğini görüyoruz.

Bu politika halkların bağımsızlığını, egemenliğini ve haklarını çiğnemektedir. Örneğin, açıklanan amacı dünyanın çeşitli kesimlerindeki ilerici gelişmeleri bastırmak olan Çevik Kuvvetler adlı birliklere bakın. Aynı anda NATO, alanını ittifakın sınırları ötesine, emperyalizmin kendi global çıkarlarına tabi kılmak istediği bölgeleri içine alacak biçimde yaygınlaştırıyor. ABD askeri üslerini genişletiyor. Uzay savaşı için bir kumanda merkezi kurdu. ABD'nin oluşturduğu, uzaya füzeler yerleştirmeyi de öngören en son planlar, silahlanma yarışında yeni bir hızlanmaya kapıyı açacak ve yeryüzünde bir savaş olasılığını artıracaktır.

---

* *K. Marks, "Fransa'da İç Savaş", Seçme Eserler, Moskova, 1969, Cilt 2, s. 193-194*

Çatışma politikasının bir parçası da, dünyanın çeşitli bölgelerinde gerilimleri körüklemek, yeni patlama noktaları yaratmak ve böylece uluslararası atmosferi daha da zehirleyerek savaş meşalesini yanar tutmaktır. Bu, özellikle ABD'nin Lübnan'a, Filistin halkına ve Suriye'ye karşı saldırılarında İsrail'e yardım ve destek verdiği Orta-Doğu'da çok belirgindir. Güney Afrika'daki apartayd rejiminin saldırgan politikalarından, Namibya'nın süregiden işgalinden ve ırkçı rejimin bölgedeki ilerici devletlerde dengeyi bozma (destabilizasyon) çabalarından gitgide artan tehlikeler doğmaktadır. Karaipler'de de, ABD emperyalistleri bir tehdit, baskı ve şantaj politikasına başvuruyorlar. Bu, başlıca sosyalist Küba'yı dize getirme amacıyla düzenlenmiş, ama aynı zamanda Nikaragua'ya, Grenada'ya, El Salvador ve bölgedeki diğer ülkelerdeki kurtuluş hareketlerine yönelik bir politikadır.

Emperyalizmin en saldırgan unsurları, olası bir nükleer ilk saldırı ve bunun sonucu nükleer bir dünya savaşı tehlikesi konusundaki spekülasyonlarını gizlemeye bile çalışmamışlardır. Böyle bir politika sürdürenlerin silahlanmayı astronomik düzeylere yükseltmesi şaşırtıcı değildir. Burada sadece şunu hatırlatayım ki, ABD'nin silahlanma harcamaları 1980'de 144 milyar dolardan bu yıl 285 milyar dolara yükselmiştir ve 1987'de 400 milyar doları aşması planlanmaktadır. Bundan ekonomik yarar sağlayanlar sadece bir avuç dev silah şirketi, bunalıma rağmen kârları hızla yükselmeye devam eden ölüm tüccarlarıdır.

Ne var ki, silahlanma yarışındaki her yeni aşama dünya halkları için ağır bir yük anlamına gelmektedir. Bundan zarar görenlerin başında gelişmekte olan ülkeler bulunuyor. Ulusal programlarını gerçekleştirmek, yüzyıllarca süren sömürge rejimlerinin mirasını aşmak şimdi onlar için çok daha zor oluyor. Emperyalist devletlerin, özellikle ABD'nin artan silah ihracatları, yüksek faiz politikalarıyla birleşince, birçok gelişmekte olan ülkenin zaten fazlasıyla yüksek olan borçları daha da artma eğilimi gösteriyor. Son tahminlere göre bu borç yükü 600 milyar doları aşmaktadır. Eğer silahlanma yarışı durdurulur ve silahsızlanmayı sağlamak için pratik önlemler alınırsa, devasa miktarlar insanlığın önündeki acil sorunları çözebilmek için serbest kalacaktır.

Bugün dünya barışının karşısındaki tehlikeler büyüktür, ama biz bunların ortadan kaldırılmasının sadece gerekli değil, olanaklı da olduğu inancındayız. Dünyada samimi olarak barış isteyen güçler, bu kutsal amaç için savaşta Sovyetler Birliği ve sosyalist topluluğun en güçlü kaleyi oluşturmasından haklı olarak cesaret alıyorlar. Sosyalizm ve barış birbirinden ayrılamaz. Biz komünistlerin klavuz aldığı ülkü, eski bir işçi türküsü olan "kaleyi savun" un Almancasında şu sözcüklerle özetleniyor: *"Bütün uluslar için iş, ekmek ve barış-bizim dünyamız bu."*

Çağdaş bilim ve teknolojinin doğurduğu o korkunç askeri potansiyelin tümüyle emperyalizmin ellerinde yoğunlaşmamış olması, dünya barışının yararına olmaktadır. Sosyalist topluluğun savunma kapasitesi sayesinde, bu

korkunç yıkım gücü henüz kullanılmamıştır. Emperyalizmin en saldırgan unsurları çatışma ve silahlanma politikalarını hızlandırırken,savunmamızı durumun gerektirdiği düzeyde tutmayı enternasyonalist görevimiz olarak görüyoruz.

Aynı zamanda da SSCB, DAC ve sosyalist topluluğun diğer devletleri, barışın korunması doğrultusunda elle tutulur ve kalıcı ilerleme sağlamak için birbiri ardından girişimlerde bulunuyor, mümkün olan herşeyi yapmaktan geri durmuyorlar. İşte Varşova Anlaşması Örgütünün Politik Danışma Komitesinin Prag toplantısı o iyi bilinen programını bu kapsam içinde sundu. Tüm tarafların çıkarlarını dikkate alan bu program silahların sınırlandırılması ve azaltılması için uygulanabilir yöntemler hakkındaki uluslararası diyaloğu canlandırmıştır ve bunun, uygulanabilir çözümlerin bulunup hayata geçirilmesinde yapıcı bir faktör olduğu ortaya çıkmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin nükleer silahları ilk kullanan olmayacağı yolunda verdiği ciddi taahhüdü dünya çapında politik öneme sahip bir girişim olarak görüyor ve diğer nükleer güçleri de buna benzer bir taahhütte bulunmaya çağırıyoruz. Varşova Anlaşması Örgütü devletleri eşitlik ve eşit güvenlik ilkesine uygun olarak silahsızlanma doğrultusunda mümkün olan en büyük adımları atmaya hazırdırlar. Şu andaki durumda, daha çok silah, daha çok değil daha az güvenlik anlamına geliyor. Bu nedenle gitgide daha az silahla barışı sağlamak gerçekten gereklidir. Nükleer bir felaket tehlikesini uzaklaştırmak için NATO'nun Batı Avrupa'ya yeni ABD nükleer ilk vuruş silahlarını yerleştirmesini önlemek çok büyük önem taşıyor. Biz, kıtamıza barışçı bir geleceği sağlayabilecek atomdan arındırılmış Avrupa demek olan gerçek bir "sıfır çözüm" öneriyoruz.

Bu nedenle, bildiğiniz gibi Orta Avrupa'da taktik nükleer silahlardan arındırılmış bir bölge yaratmak doğrultusundaki İsveç önerisini destekledik ve DAC'ın bütün topraklarını bu amaca açmaya istekliliğimizi açıkladık. Böylesi bir bölgenin yaratılması, savaş tehlikesinin azaltılması, detant sürecinin devam etmesinin sağlanması ve uluslararası işbirliğinin derinleştirilmesi için değerli bir katkı olacaktır. Bu hedeflere ulaşılmasında aktif bir rol oynamak DAC için bir önceliktir ve böyle olmaya devam edecektir. Prag'da sunulan, Varşova Paktı ile NATO arasında karşılıklı askeri güç kullanımının reddedilmesi ve barışçı ilişkilerin korunması için bir anlaşma imzalanması önerisine büyük önem veriyoruz.

Nükleer silahların kısıtlanması ve azaltılması amacıyla Cenevre'de yapılan görüşmelerde SSCB'nin somut sonuçlar elde etmeyi hedefleyen yaklaşımını tümüyle destekliyoruz. Yuri Andropov bu amaçla, kamuoyundan geniş ve olumlu yanıtlar alan bir dizi öneriler yaptı. Öte yandan birçok kesimden, ABD'nin şimdiye kadar izlediği engelleme politikasını ne zaman terkederek bazı yapıcı anlaşmaların üretilmesine katkıda bulunacağını soran sesler yükseldi.

Avrupa, Afrika, Asya ve Latin Amerika'nın birçok ülkesinde halklar ve hükümetler kendi bölgelerinde atomdan arındırılmış alanlar oluşturulması ve gerginlik ve çelişki yataklarının ortadan kaldırılmasından yana çıkıyorlar. Bu konuda Hindistan, Meksika, Venezüella ve Nikaragua ile Arap ve Afrika

Bağlantısızlar hareketini, bütün kıtalarda sağlam bir barış olan ortak istemi vurgulayabilecek büyük bir güç olarak görüyoruz. Hareketin gerek politik, gerekse ekonomik eşit uluslararası ilişkiler savaşımında etkinliği artmaktadır. Bu devletlerin Delhi'de yapılan 7. Zirve Konferansı, bunu etkileyici biçimde kanıtladı. Bizim görüşümüzce, hareket, emperyalist çatışma stratejisinin gemlenmesi ve barışın ve halkların haklarının savunulması doğrultusunda önemli bir katkıda bulunmaktadır.

Bütün dünyadaki deneyim, komünistlerin dünya çapındaki barış hareketinin güvenilir bağlaşıklıkları olduğunu gösteriyor. Onlar, ortak amaçlar için aktif biçimde ve büyük bir inisiyatifle çalışıyorlar. Komünist ve işçi partilerinin savaşım koşulları bir ülkeden diğerine farklılık gösterdiğinden, onların bazen barış ve toplumsal ilerleme kampanyasında hangi biçim ve yöntemlerin benimseneceği hakkında farklı görüşler geliştirmesine de şaşmamak gerekir. Ama ana amaç her zaman barışı korumak ve kalıcılaştırmaktır. Biz bunu, kendi ülkelerindeki yaşama ilişkin şu ya da bu konuda nasıl bir görüş benimserlerse benimsesinler tüm işçi sınıfı hareketinin birincil hedefi sayıyoruz. Bir bütün olarak, uluslararası işçi sınıfı hareketinin emrinde önemli bir barış potansiyeli vardır. Bu potansiyelin tümüyle gerçekleştirilmesi için tüm ulusal devrimci partilere ve kurtuluş hareketlerine, tüm sosyalist ve sosyal demokrat partilere, sendikalara ve diğer örgütlere bir yoldaşlık ruhu içinde elimizi uzatmaya hazır olduğumuzu bir kez daha teyit ediyoruz.

Karl Marks onuruna toplanan bu forumun önünde, barışı içtenlikle isteyen tüm politik ve sosyal güçlerin, farklı politik programlara, ideoljik konum ve dinsel inançlara rağmen, sınıfsal ayrılıkları ve bizi bölebilecek herşeyi aşarak, halkları bir nükleer savaş felaketinden kurtarmak için şimdi mutlaka birlikte çalışmaları gerektiğini söylemek isterim. Bunun sonucu farklılıklar ortadan kaybolmayacak. Daha çok: İnsanlığın en değerli mülkiyeti olarak barışın korunması öncel bir sorun, bizi birleştiren ortak bir meseledir; ama aynı zamanda barış davasına bağlılık, en geniş kapsamlı alanlarda karşılıklı yararlı işbirliği için pek çok olanak ta sağlamaktadır.

Dünya barışının korunması, köklü toplumsal değişiklikler yapılmasını amaçlayanlar da dahil herkesi ilgilendiren bir konudur. Kuşkusuz, barış istemek ve bunun için savaşmaya hazır olmak kimsenin tekelinde değildir. Bütün acıları, kayıpları ve yıkımlarıyla savaşlar olduğundan bu yana, halkların ve çeşitli sınıf ve örgütlerin en iyi temsilcileri saldırgan tehditlere cesurca karşı koymuşlardır. Ama insanlık bu günkü kadar öldürücü tehlikeyle hiç bir

zaman karşı karşıya kalmamış, barış için savaşmaya bu kadar zorlanmamıştır. Nükleer bir dünya savaşı kâr elde etme fikrini bir hayale çevirecektir. Ve böylece, en geniş güçlerin barış savaşımında bir araya gelmesi ve bu savaşımın herhangi bir geçmiş dönemde olduğundan daha genişlemesi için tarihsel bir fırsat doğmuştur.

Farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde yanyana yaşamasına hiçbir mantıklı alternatif yoktur. Özellikle 1970'lerde uygulanması son derece verimli sonuçlar veren barış içinde yanyana yaşama ilkeleri, uluslararası ilişkilerde norm haline gelmelidir. Biz de detant politikasının nükleer bir cehennemi önlemek için tek yol, güvenilir bir barış sağlamak için tek fırsat olduğuna inanıyoruz.

Partimiz bütün çabalarını, yalnız bugün yaşayanların değil, aynı zamanda gelecek kuşakların da yaşaması ve refahı için duyduğu sorumluluğa dayanmaktadır. Biz bu sorumluluğun özellikle bilincindeyiz, çünkü ülkemiz tam da sosyalizmle kapitalizmi, Varşova Anlaşması Örgütü ile NATO'yu ayıran çizgide yer almaktadır. Üstelik sorumluluk duygumuz, tarihin derslerinden, iki kıyıcı dünya savaşının Alman toprağından başladığı gerçeğinden etkileniyor. Barış ve gene barış, politikalarımızın altında yatan ana ilkedir.

Yoldaşlar,

Değerli konuklar,

Alman toprağında, doğduğu ülkede, Demokratik Alman Cumhuriyetinde, Karl Marks'ın işçi sınıfına verdiği fikirler, onun toplumsal koşulları insana yaraşır biçimde örgütlenmesini sağlayan düşünceler gerçekleşiyor. Burada, birleşmiş işçi sınıfının ve onun partisi ASBP'nin liderliğinde yeni, sosyalist bir Almanya doğdu. Onun şu anda elde ettiği herşey ve uğrunda çaba harcadığı herşey, reel sosyalizmin sunduğu potansiyeli gösteriyor. Ülkemizdeki ziyaretiniz sırasında bütün bunları kendiniz görüp kendi görüşlerinizi oluşturabileceksiniz.

1945'te, güç kazanılan zaferler ama aynı zamanda acı yenilgiler getiren savaşımlarla dolu bir sürecin ardından, devrimci Alman işçi sınıfı hareketi halkın bizzat varlığını kökten değiştirmeye başlayabildi. Bu büyük olanak, şanlı Sovyet ordusunun ve Hitler'e karşı ittifak yapan diğer devletlerin ordularının Nazizmi parçalamayı başarmalarıyla ortaya çıkmıştır. Alman Demokratik Cumhuriyeti bu fırsatı etkin biçimde kullandı. Bunun kanıtı, emperyalizm ve gericilikle sürekli sert çatışma koşullarında yer alan 35 yılı aşkın bir gelişmenin sonucunda elde edilen başarılarda yatıyor.

Bu gelişme, daha en baştan, 2. Dünya Savaşından sonra meydana gelen uluslararası dönüşümlerle bağlıdır. Bu dönüşümler sürecinde dünya sosyalist sistemi doğdu. Sovyetler Birliği ve diğer kardeş sosyalist ülkelerle işbirliği yakınlaştıkça, iç görevleri ve sorunları çözümlemek daha kolaylaştı. Bu bilinç sosyalizmin kuruluşunun her alanında egemen oldu ve biz her zaman bunu kendimize klavuz aldık. Yeni bir düzenin kurulması Lenin'in ülkesinde toplumsal gelişmenin nesnel yasalarına gerekli dikkat gösterilerek denenmiş-

ti. SSCB böylece bütün ilerici insanlık için çok büyük değerde bir deneyim, tüm devrimci partilerin halklarını sosyalizme yönlendirirken yararlanabileceği bir hazine biriktirdi.

Bizim partimiz de, sosyalizm kuruculuğunun genel yasalarını bizim özel ulusal koşullarımıza uygularken, işte bunu yaptı. Emperyalizmin karmakarışık maddi ve kültürel mirası ortadayken sosyalizmi günün meselesi ilan etmek uygun olmayacaktı. Anti-faşist demokratik dönüşüm canlı bir devrimci süreci başlattı ve bunun nihai sonucu, sosyalizmin kuruluşu oldu. Kapitalizm koşullarında ülkemizin zaten görece ileri bir sanayisel gelişme düzeyine ulaşmış olması, bu süreçte olumlu bir faktör oldu.

İşçi sınıfı, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni, Alman toprağındaki işçi ve köylülerin ilk sosyalist devletini kurarak, her devrimin temel sorunu olan iktidar sorununu kendi lehine belirledi. Bu, işçi sınıfının kurtuluşu ve sosyalizmin başarıyla kurulabilmesi için yönetici güç olarak partinin rolünün vazgeçilmez olduğu doğrultusundaki Marksist-Leninist görüşü doğruladı. ASBP, Marks, Engels ve Lenin'in çizgisinde, emekçi halkla yakın ve güvenli ilişkiler sürdürerek görevine layık olabildi. O, çalışmasında her zaman kardeş partilerden öğrenmeyi başardı. Öte yandan da uluslararası devrimci deneyim birikimine kendi deneyimlerini kattı.

Alman toprağında da emekçiler özgürlük ve demokrasiyi, işçi sınıfı hareketinin bu yüce ülkülerini tarihlerinde ilk kez sosyalizmle gerçekten elde ettiler. Karl Marks'ın gösterdiği gibi, bu ülküler o dönemde egemen olan yönetici sınıfın ekonomik ve politik iktidarının niteliğine bağlıdır. Bir işçi köylü devletinde, emekçi yığınlar kendi kaderlerinin efendisidirler, kendi toplumsal meselelerini kendileri yürütürler. Aksi halde sosyalizmi başarıyla kurmak olanaklı olmazdı.

ASBP'nin, sosyalist demokrasinin tam bir parçası haline gelen bağlaşıklık politikası, işçi sınıfını, köylülüğü, aydınları ve emekçi nüfusun diğer kesimlerini gitgide daha birbirlerine yakınlaştırmış ve böylece önemli yaratıcı potansiyeller ortaya çıkarmıştır. Bu, ASBP ile DAC Ulusal Cephesindeki parti ve yığın örgütleri arasında yoldaşça bir hava içinde yürütülen işbirliğinde özellikle doğrulanmaktadır. Onların politik temsilcileri tüm yönetim düzeylerinde sorumluluğu paylaşıyorlar. Alman Demokratik Çiftçi Partisi, Alman Hristiyan Demokratik Birliği, Alman Liberal Demokratik Partisi ve Alman Ulusal Demokratik Partisi, gelişmiş sosyalist bir toplumun biçimlenmesine kendi katkılarını yapıyorlar ve biz buna büyük değer veriyoruz. Bugün DAC toplumunda ancak kendi emekleriyle yaşayan ve böylece temel çıkarları da aynı olan sınıf ve katmanlar vardır. Cumhuriyetimizde çeşitli sınıf katmanların birbirine yakınlaştığı, halk arasında gitgide daha belirgin bir politik ve moral birliği doğuran geniş kapsamlı bir süreç gelişiyor.

1970'lerin başında Partimiz ilk kez kendini, DAC'de gelişmiş bir sosyalist toplumu kurmak için tüm bir görevler dizisi saptama konumunda buldu. Biz bunları, tarihsel ve köklü bir politik, ekonomik, toplumsal, entellektüel ve

kültürel değişimler sürecinin anahtarı olarak görüyoruz. İleriye gidebilmek için, sosyalizmin tüm avantajlarını ve itici güçlerini, toplumsal yaşamın tüm yönlerini ve alanlarını, üretim güçleri ve ilişkilerini, toplumsal ve politik ilişkileri, bilim ve eğitimi, sosyalist ideoloji ve kültürü, tüm çalışma ve yaşama koşullarını ve aynı zamanda ulusal savunmayı yüksek bir düzeyde geliştirebilme yönünde planlı bir yaklaşım benimsemek zorunludur. Bizim deneyimimizin gösterdiği gibi, sosyalizmin kuruculuğunda doğan bir dizi tek tek sorunlar, ancak ilkeli Marksist-Leninist konumlar benimsenmesi halinde başarıyla çözümlenebilir.

DAC'de yeni bir dinamik gelişmeler dönemi başlamıştır. Yabancı konuklarımız kuşkusuz şunu analayacaklar ki, halkımız sosyalist anayurdundan kendi sıkı çalışmasıyla yarattığı her şeyden gurur duymaktadır. Şu andaki durumda, DAC yüksek ölçüde verimli tarım sektörüne, iyi işleyen bir eğitim sistemine ve güçlü bilimsel potansiyele sahip çağdaş sosyalist bir sanayi ülkesidir. İşçi sınıfına o kadar yıl önce savaşın acı mirası ve tarihsel kapsamından koparılmış, güdük denilebilecek bir ekonomi kalmıştı. DAC'ın şimdi sahip olduğu, çağdaş sanayinin hemen her dalını kapsayan tüm verimli üretici güçler sosyalizmde toplumsal mülkiyet olarak gelişmiştir.

Cumhuriyetimizin ulusal geliri 1949'da 24,100 milyon mark iken, bu 1982'de 200,000 milyon marka, yani yaklaşık 7 katına yükselmiştir. Hemen bütün kapitalist sanayi ülkeleri için, karanlık, bunalımlı bir yıl olan 1982'de DAC bir önceki yıla göre üretimde % 4,3 bir büyüme sağlarken, aynı zamanda da birim başına enerji ve hammadde tüketimini % 6 azalttı. Sosyalizmin itici güçleri zor koşullar altında bile güçlülüklerini kanıtladılar. Bu, kooperatifçilik temelinde örgütlenmiş ve küçük çiftçiliğin en baştan beri özel rol oynadığı tarımımızda da yansımaktadır. 1,2 milyon üyeli Tahsisli Bahçıvanlar ve Küçük Hayvan Üreticileri Birliği halkın beslenmesine önemli bir katkıda bulunmaktadır.

Partimiz, ekonomik ve toplumsal politikalarını bir bütün olarak hayata geçirirken, nesnel gereksinimlere yanıt veriyor. Daha yüksek ürün, büyük ölçüde emekçi halkın çalışma ve yaşama koşullarını iyileştirmekte kullanıldığından, daha iyi bir yaşam uzak bir vaat olarak kalmıyor. Şimdi iyi çalışma kazançlı oluyor. Bunu bilmek büyük bir toplumsal enerjiyi harekete geçiriyor, herşeyden önemlisi insanların yeteneklerini seferber ediyor. Bu ülkedeki toplam işgücü 8,368,000 kişidir. Bunların 6,860,000'i, ya da % 82'si bir eğitim kursunu tamamlamıştır. Bu büyük bir başarı, aynı zamanda da çok büyük bir ekonomik olanaktır.

Partimizin 10. Kongresi tarafından 1980'ler için benimsenen ekonomik strateji, Marks'ın yeniden üretim teorisine dayanmaktadır. İlginç olan şudur ki, DAC'ın ekonomisi yoğun genişletilmiş yeniden üretim yolunda ilerlerken Marks'ın buluşlarından birçoğu daha da güncel hale gelmektedir. Marks'ın vakit tasarrufuna ilişkin olarak formüle ettiği yasa, O'nun ekonmik ve toplumsal bir olgu olarak emek verimliliği ve genel olarak üretim koşulları eko-

nomisi üstüne derin tahlilleri tekrar tekrar bize pratik sorunlarda yanıtlar sağlıyor.

Marks, sömürüsüz bir toplumda, emekçiler bir kez toplumsal gelişmenin yasalarını kavradıkları ve o devasa kuruluş projesini kendi ellerine aldıktan sonra, insan emeğinin üretici gücünün halkın yararına hızla gelişip serpileceğine tümüyle inanıyordu. 9 milyonu aşkın üyesi olan özgür Alman Sendikaları Konfederasyonu tarafından düzenlenen sosyalist rekabet, bu süreçte güçlü bir motor görevi yapıyor. Tipik bir örnek olarak, DAC emekçi halkının özellikle iyi ekonomik sonuçlar üreterek Karl Marks'a saygısını gösterme amacını taşıyan yığınsal kampanyası, milyonlarca kişinin emek verimliliğini 1983 için planlanandan % 1 daha fazla artırma ve böylece fazladan 3,800 milyon marklık mal üretme taahhüdüyle sonuçlanıyor. Bu, tüm halkımız için pek çok olumlu sonuç yaratacak bir girişimdir.

Ülkemizde istenen ekonomik ilerleme hızına ulaşabilmek için, sosyalizmin avantajlarını bilimsel ve teknolojik devrimle daha sıkı bağdaştırmalıyız. Karl Marks bilimi en sağlıklı refah kaynağı olarak tanımlamış, üretici güçlerin gelişmesinde bilime büyük değer vermişti. Ülkemizde de buna işte böylesi bir değer verilmektedir. Ulusal gelirimizin önemli bir kesimini araştırma ve geliştirmeye ayırıyor ve uluslararası standartlara göre iyi sonuçlar alıyoruz. Ancak biz, sosyalizmin, bilimden yararlanılması için bizim şimdiye kadar değerlendirebildiğimizden daha büyük olanaklar sağladığını gizlemiyor ve bu alanda önemli çaba harcıyoruz.

Yeni ekonomik yapıların doğuşu bilimsel ve teknolojik süreçle el ele gitmekte, ama aynı zamanda birey için yeni sorunlar doğmaktadır. Gerçekten de problemler eksik olmuyor. Ne var ki, bilim ve teknik, insanın insanı sömürüsünü güçlendirmek için kötü kullanılacağı yerde, emekçilerin yaşamını iyileştirmek için bir araç olduğu zaman, çözümler oldukça farklı oluyor. DAC'de, ekonomik rasyonalizasyon emekçilerle birlikte yürütülüyor. Bilimsel ve toplumsal ilerleme aynı madalyonun iki yüzüdür.

Bildiğimiz gibi, kapitalizmde üretici güçlerin gelişmesi, üretim ilişkileriyle gitgide daha keskin çelişkiler yaratarak, ekonomide ve toplumda derin bunalımlara yol açıyor. Sosyalizm ise, bunun tersine üretim ilişkilerinin planlı çizgilerden mükemmelleştirilerek üretici güçlerin gelişmesine giden yolu açma olanağı sağlıyor. Burada da nesnel bir karşılıklı etkileşim söz konusudur.

DAC'ın sanayi ve inşaat kapasitesi, çok büyük maddi ve entellektüel kaynakları birleştiren ve üretimi araştırma aşamasından satışa kadar verimli biçimde düzenlememizi sağlayan kombinalar biçiminde örgütlenmiştir. Bu kombinalar, demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre oluşturulan genel yönetim ve planlama modelinin içine sımsıkı yerleştirilmişlerdir. Kombinaların müdürleri plan hedeflerinin gerçekleştirilebilmesi için işçi ve köylü devletinin önemli yetkilerle donatılmış vekilleri olarak çalışmaktadırlar. Bir süre önce, sanayi yönetiminin yapısında köklü bir değişiklik olarak kombinala-

rın oluşturulması başarılı sonuçlar vermiş ve daha pek çok iyileştirme için dayanak oluşturmuştur.

En önemli sorun, kombinaların, fabrikaların ve tek tek çalışma gruplarının çıkarlarını toplumsal gereksinimlerle gitgide daha sıkı bağdaştırmak, yani onları yüksek düzeyde verimli yönetime ayarlamaktır. Doğal olarak, kapitalist yöntemleri kopya etmek olanaksızdır; ancak sosyalist planlı ekonomiyi mükemmelleştirerek yaklaşımlar bulunabilir.

Alman Sosyalist Birlik Partisinin 10. Kongresi, ekonomiyi en önemli toplumsal politika kararlarının alındığı alan olarak niteledi. Aynı zamanda, bir dizi farklı alandaki gelişme süreçleri arasında karşılıklı etkileşimin öneminin arttığına işaret etti. Serpilip gelişen bir ekonomi, bizim geniş kapsamlı hedeflerimizin çerçevesine giren diğer bir çok alanda sağlıklı gelişmenin araçlarını sağlamalıdır. Bunun içine doğal çevreyi koruma önlemleride giriyor. Öte yandan, DAC aktif bir anti-emperyalist dayanışma göstermekte, sayısız gelişmekte olan ülkeye ekonomilerini ve eğitim sistemlerini geliştirmek için elinden geldiğince yardım etmektedir. Sosyalizmde ekonomi birincil öncelikte bir devlet meselesi ve her bireyin sorunudur.

Emekçilerin ekonomik sorunlara karşı tutumunu belirleyen başlıca olgu, çalışma hakkının tümüyle güvence altına alınmış olması ve genel yaşam koşullarının güvenlikli ve artan verimlilikle birlikte sürekli iyileşir olmasıdır. İnsanlar, üretim araçlarının sahipleri olarak düşünmekte ve hareket etmektedirler. Her ekonomik konuda artan bir sorumluluk duygusu hissediyorlar.

Eğer uzun erimli bakarsak, ekonomik büyüme ve verim, insanların yaşamında bireysel iyileşmelerden daha geniş şeyler sağlamaktadır. Bu olguların halkın yararına tutarlı bir politikanın hizmetinde olması, toplumsal sorunların çözümlenmesini olası kılmakta, gelişmiş sosyalist toplumu kurmanın gerektirdiği yaşam koşullarındaki niteliksel değişmeleri teşvik etmektedir. Tipik bir örnek, toplumsal politikamızın ana halkası olan konut yapım programıdır. Salt 1971'den bu yana 1,8 milyon daire tamamlanmıştır. Konut sorununda elde edilen bu gelişme, Partimizin saptadığı 1990 yılına dek toplumsal konut sorununu çözme hedefine ulaşmak için büyük yol alınmasını sağlamıştır. Hedef, 2,8-3 milyon konut sağlanmasıdır. Kiralar ise şimdiki düşük düzeyini koruyacaktır.

Tüm çocuklara iyi bir eğitim olanağı sağlamak, ülkemizde temel bir ilkedir. Varlıklıların eğitim alanındaki ayrıcalıklarının hiçbir zaman ortadan kaldırılmadığı kapitalist toplumda, böylesi bir hakkın düşünülemeyeceğini görebiliriz. Örneğin, bir zamanlar bu ülkede de özellikle kırsal alanlarda yaygın bir kurum olan tek sınıflı okul DAC tarafından 1959'da tümüyle ortadan kaldırılmıştır. Şimdiki sosyalist eğitim sistemimizin belkemiği, 10 yıllık genel politeknik okuldur. Bütün çocuklarımız aynı genel ve mesleki eğitim olanaklarına sahiptir. DAC'da komünist eğitim ülkülerinin gerçekleştirilmesine, yüksek bir bilgi düzeyi sağlanmasına ve insanlığın entellektüel zenginlik olarak yarattıklarının en iyilerinin ulaştırılabilmesine büyük değer verilmekte-

dir. Kapitalist dönemden bu yana yalnızca üniversite ve yüksek okul öğrencilerinin sayısı birkaç kat artmakla kalmamış, ama aynı zamanda bunların toplumsal bileşimi işçilerden ve kadınlardan yana değişmiştir. Bu, sosyalist sistemimizde yüksek ve teknik eğitimde meydana gelen gelişmenin kanıtıdır.

Gençler, yalnız sağlam bir mesleki eğitim değil, aynı zamanda iş bulma güvencesine de sahiptir. Üstelik kendilerine hayatın bütün alanlarında büyük güven gösterilen gençler önemli sorumlulukları üstlenebiliyorlar. Gençler, toplumda önemli bir rol oynar duruma gelmişler ve sosyalist gençlik örgütleri Özgür Alman Gençliğinin yönetiminde bu rolü hakettiklerini kanıtlamışlardır.

DAC'da kadınların toplumdaki eşit haklarını pratikte daha iyi kullanabilmelerini sağlamak için çok şey yapılmaktadır. Ailelere, özellikle de çocuklara çok yönlü destek sağlanmaktadır. Bütün yurttaşların dinlenme ve tıbbi bakım hakkından yararlanması ülkemizde sıradan bir olgudur. Hasta için tümüyle ücretsiz olan sosyalist sağlık sistemimizin hizmetleri yalnızca emekçi halkın yararına olmakla kalmamakta, aynı zamanda uluslararası standartlarla ölçüldüğünde yüksek bir düzeyde bulunmaktadır.

Aynı şey kuşkusuz serpilip gelişen sosyalist kültürümüz, kitle sporlarına yığınsal katılım, sosyalist ahlak ve değerlerin evrimi için de söylenebilir. Ve böylece halkımızın arasında sosyalist bir yaşam tarzı biçimlenmektedir.

Görülebileceği gibi, toplumsal ilerleme, sıkı çalışmayı ve her zaman önceden sezilmesi mümkün olmayan pek çok sorunun çözümlenmesini gerektiriyor: Sosyalizmin tüm olumlu kazanımlarına rağmen, bunun çelişkiler ve sarsıntılarla dolu bir dünyada kurulduğunu unutmamak gerekir. Barışın korunması ve sosyalist toplumun her yönlü gelişmesi, birbirini koşullandırmaktadır ve aynı zamanda başarılması gereken şeylerdir. Şimdiden büyük şeyler başarılmıştır. Önümüzde ise başarılacak daha büyük şeyler vardır. DAC' da gelişmiş sosyalist toplumu daha da ilerleterek, komünizme tedrici geçişin temelini kurmaktayız.

DAC, bu yolu Sovyetler Birliği ve topluluğumuzun diğer ülkeleri ile kardeşçe birlik içinde izlemek gibi şanslı bir konumdadır. Onun başarısının temelinde yatan bu yıkılmaz bağlaşıklık, onun tüm güvenlikli umutlarının temeli olmaya devam etmektedir. Bizim kendi halkımızın yararı için yaptığımız herşey, büyük sosyalist ülkeler topluluğunu da güçlendirecektir. Bunların biri diğerinden ayrılamaz.

Yoldaşlar,
Sayın konuklar,

Friedrich Engels'in doğru biçimde saptadığı gibi, Karl Marks bir yüzyılda sadece birkaç tane gelen büyük adamlardan biriydi. Ama geleceğe damgasını böylesine vurmak onlara bile nasip olmamıştır. Ölümünden 100 yıl sonra, onun büyük fikirlerinin etkisiyle insanlığın yaşamında meydana gelen tarihsel

değişiklikler, bu yüce teorisyen ve devrimciye en kalıcı anıttır. Sosyalizm davası, ulusal kurtuluş ve tüm halklar için barışçıl bir gelecek savaşımı zafere ulaşacaktır.

Teşekkür ederim.

SBKP MK Sekreteri

M. Zimyanin'in konuşması

Çok sayın Honecker Yoldaş!
Değerli Yoldaşlar, Dostlar!

Bilimsel sosyalizmin dahi düşünürü ve kurucularından, işçi sınıfının uluslararası davasının büyük savaşçısı, Alman halkının şanlı oğlu Karl Marks adına yapılan bu konferansa katılma davetiyesi için, herşeyden önce Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi'ne teşekkür etmeme izin veriniz.

Honecker yoldaşın derin araştırmalara dayalı etkili konuşmasını büyük bir ilgi ile izledik. ADC emekçilerinin ve diğer sosyalist ülkeler emekçi halklarının kazanımları ve dünyanın tüm akışıyla etkili bir şekilde kendini gösteren Marksçı düşüncenin aşılmaz gücü ve onun (dünyayı) yeniden biçimlendiren devrimci ruhu ve aktualitesi konuşmada ikna edici bir şekilde ortaya kondu.

Marks'ın giremediği, insanlık kültürünün bir alanı hemen hemen yoktur. Onun dehası elini sürdüğü her bilim dalına damgasını vurdu. Marks yaşamının büyük bir bölümünde bilimsel yapıtlar yazmasına karşın, bir masa başı bilim adamı olmadı. Marks yeni tip bir bilim adamıydı: Kurtuluşuna tüm hayatını adadığı işçi sınıfının mücadelesinden esinlenen bir düşünür ve devrimci.

Marks, ilk proleter sınıf örgütü, Komünistler Birliği'nin beşiği başında yer aldı. Engels ile birlikte, tüm ülkeler işçilerinin kardeşçe dayanışmasının vücut bulması olan Birinci Enternasyonal'i kurdu. Biz Sovyet komünistleri için şu olgu çok değerlidir. Marks, Uluslarası İşçi Birliği Genel Temsilciliği'nde iki ülkeyi temsil ediyordu: Kendi ülkesi, Marksizmin anavatanı Almanya'yı ve bizim ülkemizi, Leninizmin gelecek vatanı, Büyük Oktobr'in vatanı Rusya'yı.

Marks'ı yakından tanıyan insanlar, onu hatırladıkça şunu söylerlerdi: Kafasında varolan düşünce zenginliğinin yalnızca bir kısmını dünyaya hediye edebilmesi için, yüz yıl yaşaması gerekirdi. Bugün şunu söyleyebiliyoruz: Marks'ın ölümünden beri geçen yüz yıl, onun insanlığa bıraktığı düşüncelerin zenginliğini, gerçekliğini, doğruluğunu ikna edici bir biçimde ortaya koydu.

1. DÜNYA GÖRÜŞÜNDE MARKS TARAFINDAN GERÇEKLEŞTİRİLEN DEVRİM

Yoldaşlar! Toplumsal düşüncenin tarihi binlerce teori ve öğreti tanıdı. Bunların ezici çoğunluğu geçmişte battı; bunları ortaya atanların isimleri de unutuldu... Ne var ki sınamaların en çetinini, hayatın sınamasını zaferle geçen Marksizm, insanlığın bilincinde, onun en büyük düşünsel kazanımı olarak kendini kabul ettirdi.

Emekçiler binlerce yıl sömürücü sınıflar ideolojisinin tutsaklığında kalmışlardı. Marks'ın toplumsal bilinçte yarattığı devrimin tarihsel anlamı, onun, proletarya ve tüm baskı altındaki sınıflara düşünsel ve sosyoekonomik

tutsaklıktan çıkış yolunu gösteren, ilkesel olarak yeni, diyalektik-materyalist dünya görüşünü yaratmasındadır.

Marksizm, bütün parçaları birbirini tamamlayan ardıcıl bir görüşler sistemidir; doğanın, toplumun ve düşüncenin genel gelişme yasalarını ve dünyanın devrimci dönüşüm yasalarını açıklayan bütünsel bir öğretidir. Karl Marks'ın büyük dava arkadaşı ve dostu Friedrich Engels'in bu öğretinin hazırlanmasında aktif bir payı vardır. Lenin'in yazdığı gibi, proletarya, *"kendi biliminin, efsanelerdeki en dokunaklı dostlukları dahi gölgede bırakan bir arkadaşlık kuran iki bilgin ve mücadele adamı tarafından yaratıldığını söyleyebilir." (1)*

Marksizmin doğuşu, nesnel olarak, dünyadaki gelişmenin tüm akışıyla hazırlandı. Burada belirleyici olan, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, yeni, yükselen bir sınıfın -proletaryanın- tarih sahnesine ayak basmasındadır. Marks, proletaryanın tarih tarafından yalnızca kapitalist esareti kırmakla değil, aynı zamanda yeni toplumu kurmakla da görevli olan toplumsal bir güç olduğunu gösterdi.

Proletaryanın sınıf savaşındaki görevlerinden hareketle Karl Marks ve Friedrich Engels, bilimsel düşüncenin en yüksek kazanımlarının sentezini yaparak, tarihin ortaya attığı sorulara cevap verdiler. Materyalist-diyalektik konumlarından hareketle, felsefenin, ekonomi politiğin, hayalci sosyalizmin, tarih ve doğa bilimlerinin en iyi kazanımlarını yaratıcılıkla işlediler, işçi hareketinin deneyimlerini özetlediler. Marks ve Engels'in dev gibi çalışmaları sonucu sosyalizm hayal olmaktan çıkarak bilimsel bir teoriye dönüştü ve işçi sınıfı kendi tarihsel görevinin bilinciyle donatıldı.

"Komünist Partisi Manifestosu" tüm ülkeler devrimcilerinin programsal belgesi oldu. Herbir satırı, tarihsel girişimi kahramanca üstlenerek ayağa kalkan işçi sınıfının güçlü enerjisini ve kararlılığını yansıtıyor. Marks ve Engels bu yapıtta, teorilerinin temel düşünce ve ilkelerinin, bilimsel sosyalizmin ve proletaryanın devrimci politikasının ana savlarının dahice bir özetini verdiler. Proletaryanın, çevresinde birleşip bütünleşerek kendi politik bağımsızlığını ve gücünü kazandığı partinin marksçı öğretisinin temeli burada yatmaktadır.

Marksizmin klasik yapıtlarının muazzam zincirinde Marks'ın "Kapital"i Everest zirvesi gibi yükselmektedir. Bu yapıtta Marksizmin teorisi, Lenin'in sözlerine göre, en derin, en çok yönlü ve en ayrıntılı doğrulayışını ve uygulanışını bulmuştur. Bu yapıtta Marks'ın ekonomik öğretisi, ayrıntılarıyla geliştirildi. Erişilmez bir derinlik ve canlılıkla, bilimsel sosyalizmin temelini oluşturan iki buluş bu yapıtta açıklandı: Materyalist tarih anlayışı ve artı-değer teorisi. Burada, canlı bilimsel araştırmada, Marks'ın diyalektik metodu, gücünü her yönüyle göstermekte ve kapitalizmin tarihsel olarak yokolmaya mahkum olduğunu ortaya koymaktadır.

Sosyalist dünyanın doğuşunu görmek, Marks'a kısmet olmadı. Büyük Oktobr, insanlık tarihinde yeni bir çağın başlangıcı anlamındadır. Günümüz-

de sermayenin esaretini kıran dünya nüfusunun üçte biri hayatı Marks'ın onlarca yılın sisleri arasından öngörebildiği yeni, sosyalist yasalara göre kuruyor. Kapitalizm, şimdilik kendi çöküşünü geciktirebiliyor, fakat, bu düzenin kendine özgü uzlaşmaz çelişkilerden kurtulma yeteneğine sahip olmadığı, giderek daha açık görülmektedir. Tam aksine, kapitalist düzen, bu çelişkileri daha sert şekillerde sürekli yeniden üretiyor. Sınıf karşıtlarımız ne derlerse desinler tarih, Marks'ın öğretisine göre gelişiyor.

Marks ve Engels tarafından kurulan komünist hareketin temel bir karakteri, devrimci teorinin yaratıcı gelişmesinde, yaşamla kopmaz bağında, yeni, ilerici olan herşeye karşı açıklığında yatmaktadır.

Marks ve Engels'in eserini, uluslararası işçi sınıfının isimlerini unutmadığı bir dizi marksistler sürdürdü: August Bebel ve Franz Mehring, Paul Lafargue ve Georgi Plechanow, Antonio Labriola ve Dimitr Blagojev ve daha niceleri.

Marksizmin teori ve pratiğinin gelişmesinde yeni bir dönem ve komünist idealler için mücadelede büyük utkular Vladimir İlyiç Lenin'in adıyla bağlıdır.

2. LENİNİZM -MARKSİZMİN YARATICI GELİŞTİRİLMESİ

Yoldaşlar! 20. yüzyılın başından beri Marksizm Leninizm olmadan; büyük Lenin'in işçi sınıfının bilimsel dünya görüşü hazinesine, devrimci mücadele ve sosyalist kuruculuğun strateji ve taktiğine kazandırdıkları olmadan düşünülemez.

Leninizm Rusya'da doğdu. Leninizm Rusya'nın devrimci kaderiyle, Rus proletaryasının mücadelesinin gereksinim ve görevleriyle, onun Bolşevik partisinin kahramanca çabalarıyla kopmaz bir biçimde bağlıdır. Diğer yandan, Leninizmin başından beri, dünyadaki tüm devrimci kurtuluş hareketlerinin deneylerinin genelleştirilmesi temelinde gelişip, şekillenerek kendini kabul ettirmiş olan özünde uluslararası bir öğreti olduğu da kesindir.

Her çeşit revizyonist ve oportünistlere karşı mücadelede Lenin Marksizmi savundu ve onun temelinde yeni tarihsel koşullarda işçi sınıfı, emekçi kitleler ve tüm insanlığın karşısına çıkan yeni sorulara yanıtlar geliştirdi.

Bu, Vladimir Ilyiç Lenin'in unutulmaz bir hizmetidir. Ve bu hizmet o kadar büyüktür ki, biz haklı olarak Leninizm'de içinde yaşadığımız çağın Marksizmini görüyor ve devrimci öğretimizi Marksizm-Leninizm olarak isimlendiriyoruz.

Lenin, Marks ve Engels'in kararlı ve aynı görüşleri paylaşan halefi olarak, Marksizmin durağanlık ve düşünce ataletiyle bağdaşmayan yaratıcı özünü gördüğü için, Marksist öğreti, Leninizmde yeni, daha yüksek bir aşamaya erişebildi. Lenin Marksizimin dogma olmadığını, aksine gücünü kitlelerin devrimci deneyimlerden alan, canlı, yaratıcı bir öğreti olduğunu hep vurgulamıştır. O, bunu sadece vurgulamakla kalmadı, böylesi bir yaklaşımın üstün

örneklerini verdi. Lenin, Marksist diyalektik metodu ulaşılmaz bir ustalıkla uyguladı. Lenin, Marksizmin gelişmesinde Leninci aşamanın içeriğiyle bağladığımız büyük teorik buluşlara vardı, Marksizmin tüm bölümlerini zenginleştirdi ve geliştirdi.

Lenin, değişen koşullar konusunda yapılan tartışmaların ideolojik ilkesizliğe ve oportünist bulanıklığa dönüşebileceği sınırı herkesten daha iyi görmesini bildi. Tarih, Marksizm-Leninizmin yaratıcı gelişmesinin yalnızca bu öğretinin ana ilkeleri temelinde olanaklı olduğunu gösteriyor. Şu ya da bu somut tarihsel olayın çözümlenmesi sonucu ortaya konan kısmi değerlendirmeler ve tezler eskiyebilmektedir. Marksist Leninist öğretinin temel ilkelerinin keyfi ve düşüncesizce bir kenara itilmesi ise, genellikle ardından, ciddi politik kayıplar getiren, teorik sallantı ve sapmalara yol açmaktadır. Öğretimizin ilkeleri, uluslararası pratikte denenmiştir. Bu ilkeler, milyonların kavrayış ve devrimci yaratıcılığının güçlü ve etkili bir aracıdır.

İçinde yaşadığımız çağın karakter ve yasallıkları ile ilgili temel teorik sonuçların Leninizmde derlendiği abartmasızca söylenebilir. Lenin, emperyalizmin, tekelci devlet kapitalizminin, sosyalist devrimin arifesi olduğunu gösterdi. Marksizmin yaratıcı gelişmesine yaptığı önde gelen bir katkıyı, proleter devriminin utkusunun önce yalnız birkaç, yahut hatta tek bir ülkede gerçekleşebileceği konusunda vardığı sonuç oluşturdu.

Proleteryanın evrensel ve tarihsel rolü konusunda Marks'ın Lenin tarafından çağımız için geliştirilen öğretisi, demokrasi ve sosyalizm savaşımı boyunca işçi sınıfının hegomonyasını gerçekleştirmede, sınıf ittifakları, özellikle de proleterya ve köylü ittifakı stratejisinin hazırlanmasında ve sosyalizm kuruculuğunda işçi sınıfının öncü rolünün gerçekleşmesiyle ilgili ortaya çıkan sorunların çözümünde bugünde çıkış noktasını oluşturuyor.

Leninci öğretinin en önemli yanlarında biri de, sömürge ve yarı sömürgelerdeki halkların ulusal kurtuluş savaşının, uluslararası devrimci sürecin güçlü bir akımını oluşturduğu yolunda varılan sonuçtur.

Lenin, toplum bilimlerinin çıkardığı teorik sonuçların ve en çekici sloganların işçi sınıfının devrimci savaşımı ile kaynaşamadığı ve kitleler içinde verilen ideolojik ve örgütsel çabalarla bağlanamadığı sürece, hemen hemen hiç bir değeri olmayacağını biliyordu. Lenin, yeni tarihsel koşullar altında yürütülen sosyalizm mücadelesinde öznel faktörün artan önemini eksiksiz gerekçelendirip ortaya koydu. Marks'ın düşüncelerini geliştirerek, işçilerin kitle hareketini bilimsel sosyalizmle bağlama göreviyle yükümlü, yeni tipten parti öğretisini kurdu. Ve Lenin kendisi böyle bir partiyi yarattı. Lenin tarafından yaratılan, sosyalizmin kuruculuğu yolları bilimi, Lenin'in öğretisinin gerçek bir doruğunu oluşturmaktadır. Bundan öteye Lenin, bu bilimin pratikte uygulanışını yönetmiştir. Kurucusunun adıyla Leninci normlar olarak tanımladığımız parti ve devlet faaliyetinin temel normları Oktobr devriminin önderi tarafından hazırlanmıştır. Bilimsel öngörü ve realizmle, yüksek

örgütlülük ve girişimin, nesnel yaklaşım ile eksikliklere karşı eleştirisel tavrın birbiriyle organik olarak bağlandığı bu Leninci normlara ve Leninci çalışma üslubuna kesinlikle uyulması, partinin kitlelerle bağının güçlenmesinin ve toplumun moral-politik birliğinin güvencesini oluşturur. Bütün dünyada çözümlemenin derinlik ve doğruluğu, en geniş kitlelere yaptığı etkinin gücü ve kapsamı bakımından, Marksizm Leninizmle boy ölçüşebilecek sosyal, politik yahut felsefi bir doktrin yoktur. Bunu, ideolojik karşıtlarımızda kabul etmektedirler. Bu nedenle, dünyanın sosyalistçe dönüşümünü engellemek isteyenlerin, devrimci güçlerin elinden düşünsel silahlarını alma çabalarına şaşılabilir mi?
doğrudan küçük düşürme çabalarından başlayıp, daha sinsice ve kurnazca yöntemlere kadar uzanmaktadır. "Batı" ya da "Avrupa" Marksizmini Rus ya da "Doğu" Leninizmine karşı çıkarma çabaları buna dahildir. "Çoğulcu" Marksizm fikri de buna dahildir. Nihayet, Marksizmindüşmanlarının bu öğretinin birbirini izleyen zaferlerine bakarak kendilerine marksist süsü verme çabaları da buna dahildir.

Tüm bu çabalar boşunadır. Marksizm-Leninizm çevresinde verilen ideolojik mücadele, öğretimizin tarihsel doğruluğunun damgasını taşıyor. Ne var ki bu mücadele ne kolay ne de basittir. Burjuva ideologlarının, her boydan reformist ve revizyonistlerin düşüncelerinin belirli tabakalara, bu arada işçi hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi içinde de, bu ya da şu etkiyi yaptığını görmek zorundayız.

Gerçek devrimci özü, sahte devrimci özden, bilimsel sosyalizmi onun çeşitli taklitlerinden ayırdedebilmek için denenmiş, Marksist-Leninist sınıfsal bir ölçütümüz var. Bu ölçüt, şu ya da bu kişi, grup ya da akımın yalnızca Marksizm-Leninizm temel ilkelerine karşı takındığı tavrı değil, Marksizm-Leninizmin hayata geçirilmesi olan, reel sosyalizme karşı takındığı tavrı da hesaba katar.

3. MARKSİST-LENİNİST DÜŞÜNCELERİN HAYATA GEÇİRİLİŞİ OLARAK REEL SOSYALİZM

Yoldaşlar! Bugün sosyalizm bir çok ülkede yüzmilyonlarca insanın somut yaşamı haline geldiğinden reel sosyalizm ile sosyalizmin Marks tarafından yaratılan teorik tablosunu karşılaştırma arzusu son derece doğaldır. Devrimci öğretinin kurucularının öngörülerinden hangilerinin gerçekleştirildiğini, hangilerinin tam anlamıyla gerçekleştirilemediğini ve bunun nedenlerini araştıran yoldaşları anlıyoruz.

Marks'ın buna benzer sorulara yaklaşımını hatırlayalım. O hiç bir zaman geleceğin tablosunu dogmatik olarak önceden çizmek veya geleceği bütün ayrıntılarıyla planlamak gibi bir amaç gütmezdi. Marks bütün dikkatini komünizmin asıl kaynağı olan, mevcut nesnel toplumsal koşulların çözümlenmesine yöneltti. Bu nedenle gelecekteki toplumun özüyle ilgili genel ve ilke-

sel tezlerle yetindi (2).

Bugün geride bıraktığımız yolun sonuçlarına bakacak olursak, haklı olarak ve Lenin ile birlikte iddia edebiliriz ki, biz sosyalizmi marksizmin bize öğrettiği biçimde, Marks'ın yeni toplumun örgütlenişinin özü ve ana ilkeleriyle ilgili olarak vardığı sonuçlara dayanarak kurduk.

Reel sosyalizmi Marks'ın yarattığı teorik tablo ile karşılaştırıken, Marks'ın tasarımlarında kapitalizmin temel gelişme eğilimlerinin en olgun biçiminden yola çıktığını elbette unutmamalıyız. Rusya'ya gelince burada sosyalist devrim kapitalizmin gelişme çizgisini deyim yerinde ise daha yarı yolda kesti, çünkü devrim kapitalizmin ancak orta derecede geliştiği bir ülkede zafere ulaştı.

Parti, ülkemizde sosyalizimi kurmaya giriştiğinde daha önceki gelişmelerden edinilmiş deneyimlere dayanma imkânı yoktu.

Evet, bu gerçekten son derece zor bir işti. Üstelik eski dünya yalnızca içerden canını dişine takıp direnmekle yetinmiyordu. Emperyalizm tüm gücüyle sosyalizmi diplomatik ve ekonomik abluka altında boğmaya çalışıyor, silahlı müdahalelere girişiyordu.

Faşist saldırı ülkemiz için çok çetin bir sınav oldu. Sovyet halkı tüm bunlara göğüs gerdi ve sosyalist düzeni, bağımsızlığını ve özgürlüğünü savundu, diğer halkları kölelikten ve yok edilmekten kurtardı.

Sosyalizm Sovyetler Birliğinde tam ve nihai olarak zafere ulaştı. Elbette geride bıraktığımız yolda yanlışlar ve eksiklikler yapılmadı değil. SBKP bunlar hakkında açık konuştu.

İdeolojik hasımlarımız sosyalist uygulamanın ayrıntılarının sosyalist ülkü ile belli uyuşmazlıklarına dayanarak spekülasyonlar yürütüyorlar. Kâh reel sosyalizmin "yetersizliğinden" dem vuruyorlar, "insancıllaştırılmasını" istiyorlar. Marks'ın teorik görüşlerinin "eskidiğini" öne sürüyorlar.

Bunlara ne demeli? Tarihsel gelişimin kendisi bilimsel komünizm teorisinin bütün temel sonuçlarını -tekrarlıyorum, bütün- doğruladı. Temel üretim araçlarındaki özel mülkiyetin kaldırılması, sömürüye, işsizliğe ve bunalımlara son verilmesi, üretimin planlı gelişmesi ve halkın esenliğine hizmet etmesi, proletarya diktatörlüğü devletinin doğuşu ve pratikte görüldüğü gibi zamanla tüm halkın devleti haline dönüşmesi, gerçek bir demokrasinin güvence altına alınmış olması -tüm bunlar reel sosyalizmin vazgeçilmez özelliklerini oluşturdu. Bunların hepsi marksist-leninist fikirlerin canlılığını, tarihsel doğruluğunu ve yenilmezliğini ispat eden parlak kanıtlardır.

Kendi ülkemizin deneyimlerinde gördüğümüz gibi sosyalizm doğup gelişmesi sırasında bir dizi zorunlu tarihsel dönemlerden geçiyor. Başta kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemi yer alıyor. Bu aşamada düşman güçler tarafından kapitalizmin yeniden kurulup kurulamayacağı sorusu henüz ön planda duruyor. Deneyimler, iktidardaki partilerin politikasındaki yanlışların şu veya bu düşman grubun karşı devrimci, gerici girişimlerini canlandırabildiğini gösterdi. Bunların dışardan emperyalist gericilik tarafından aktif

desteklenmesi, eğer gerekli karşı önlemler alınmamışsa, devrimci kazanımlar için reel bir tehdit haline gelebilir.

Toplumsal gelişmenin sosyalist yönelişinin ve yeni düzenin savunulmasının politik güvencesi tüm emekçilerle ittifak halinde olan işçi sınıfının iktidarıdır. Bu iktidarın sınıfsal özünü Marks, Enegls ve Lenin proletarya diktatörlüğü olarak tanımladılar.

Sosyalizmin temellerinin atılması geçiş dönemini sona erdirerek, oldukça uzun bir tarihsel dönem olan, yeni sosyo-ekonomik biçimlerin üstün gelmesi, üretim güçlerinin dinamik gelişmesi, emeğin ve üretimin daha da toplumsallaştırılması dönemini açar. Bu sırada dost sınıf ve toplumsal grupların birlikte hareketi sürecinde adım adım tüm halkın sosyalist devleti oluşur, olgun sosyalist ilişkiler ortaya çıkar ve halkın sosyalist bilinci güçlenir.

Geçiş döneminde yeni toplumun kuruluşu sırasında olsun, gelişmiş olgun sosyalizmin yaratılması döneminde olsun, ortaya çıkan sorunların çözümü, büyük ölçüde iktidardaki komünist partisinin yığınların sesine duyarlılıkla kulak verme, dogmatizmin ve keyficiliğin her belirtisine karşı sebatla mücadele etme, sosyalist demokrasiyi derinleştirme, dengeli, gerçekçi bir politika izleme, sosyalist kardeş ülkelerin birliğini ve işbirliğini pekiştirme ve iç işlerine emperyalizm tarafından yapılacak müdahaleleri gecikmeden karşılama yeteneğine bağlıdır. Toplumsal gelişmenin şimdiye kadar vardığı en yüksek aşama gelişmiş sosyalizm aşamasıdır.

Bu aşamada sosyalizm, Marks'ın sözleriyle ifade edersek, tamamlanmış oluyor.

Ülkemizde sosyalizmin vardığı bugünkü gelişme aşamasında toplumsal belirtilerin marksist çözümlenişinin özel bir önem kazandığını kesinlikle söyleyebiliriz. Marks'ın sosyalizmin toplumsal yapısı ile ilişkin öngörüşünü ele alalım. Bugün reel sürecin tam Marks'ın öngördüğü biçimde işlediğini görüyoruz. Toplumumuzun son on yıllardaki gelişmesinin deneyimlerini değerlendiren SBKP'nin XXVI. Kongresi, sınıfsız toplum yapısının ana hatlarıyla olgun sosyalizmin tarihsel çerçevesinden doğacağı tezini öne sürdü.

Marksizm-leninizmin sosyalizmde ulusal ilişkilerin karakteri hakkındaki temel fikirleri de doğrulanıyor. SSCB, geçmişten miras kalmış toplumsal sorunlar arasında en çetinlerinden biri olan ulusal sorunu da başarıyla çözdü. Tüm halkların uluslararası birliği, kardeşçe dostluğu ve işbirliği ülkemizde yaşamın sınavından geçti.

Deneyimlerimiz gösteriyor ki, gelişmiş sosyalizmin kurulması, hiç de bütün "dar boğazların" aşılması ve yeni toplumun ilk dönemine has kimi olumsuz belirtilerin tamamen kökünün kazınmış olması anlamına gelmiyor. SBKP var olan zorlukları, çözümlenmemiş sorunları ve 20. yüzyılın son on yıllarında Sovyet halkının önünde duran ödevleri görüyor. Juri Vladimiroviç Andropov *"bir bütün olarak ifade edersek, bu ödevleri gelişmiş sosyalizmin mükemmelleştirilmesi olarak adlandırabiliriz"* diye vurguluyor, *"ülkemiz, elbette kendine özgü gelişme basamaklarıyla belirlenecek olan bu uzun ta-*

rihsel dönemin eşiğindedir" (3).

Olgun sosyalizmin olanaklarını ve güncel uluslararası durumun özelliklerini her yönüyle değerlendiren SBKP Sovyet toplumunun bundan sonraki ilerleyişi için bir strateji hazırlayıp uyguluyor. Ekonominin yoğun gelişme rayına oturtulmasını tamamlamak, bütün ekonomi mekanizmasını buna uygun ayarlamak ve Sovyet ekonomisinin tamamen bilim ve üretimin bütünleşmesi, yaratıcı düşünce ile yaratıcı emeğin kopmaz ittifakı haline gelmesini sağlamak zorundayız. Bu soruların çözümünde Marks'ın yoğun tipten genişletilmiş yeniden üretim ile ilişkin açıklamalarına dayanıyoruz. Marks yoğun tipten genişletilmiş yeniden üretim için karakteristik özelliğin üretim alanının genişletilmeyip daha etkili üretim araçlarının kullanılması olduğunu söylemişti. Parti SSCB'nin gıda maddeleri programını ve enerji programını hazırlarken işte bu konumlardan yola çıktı.

Marks yarının komünist düzeni ile ilşkili düşüncelerinde insanların o zaman üretim sürecini rasyonel düzenleyeceklerini, *"onu en az çaba sarfederek, insan tabiatına ve onuruna en yakışır, en uygun biçimde gerçekleştireceklerini"* varsaymıştı (4). Rasyonalizm ile insancıllığın bu birleşimi bugün gittikçe daha belirginleşiyor. Ekonomik büyüme temelinde toplumsal programlar durmadan genişletiliyor ve Marks, Engels ile Lenin'in komünizmin en yüce amacı olarak nitelendirdikleri kişiliğin her yönlü geliştirilerek yeni insanın eğitimi için ön koşullar iyileştiriliyor.

Anlaşılır ki, henüz her şey kolay ve basit olmuyor, planlanmış kimi şeyler belirlenen zamanda bütünüyle tamamlanamıyor. Durmadan örgütlülüğü ve disiplini pekiştirmeye, emek verimliliğini ve toplumsal üretimin etkililiğini arttırmaya büyük önem veriyoruz.

Parti ve halk SBKP'nin XXVI. Kongresi ve Merkez Komitesinin Kasım 1982 Plenumu tarafından saptanan strateji temelinde çabalarını ülkenin sosyo-ekonomik gelişmesiyle ilgili güncel sorunların çözülmesi için yoğunlaştırıyorlar. Merkez Komitesi Plenumu beş yıllık planın şimdiye kadarki gerçekleştirilişini derinlemesine çözümledi ve çalışmalarımızdaki zorluk ve yetersizlikleri partizanca açıkladı. Kasım Plenumunun kararlarında, J.V.Andropov yoldaşın Plenumdaki ve SSCB'nin 60.yıl törenindeki konuşmalarında komünist kuruculuk açısından ve yurdumuzun ekonomik ve askersel gücünün daha da pekiştirilmesi açısından kilit noktaları oluşturan görevler ortaya kondu. Sovyet insanları özveriyle emek vererek parti tarafından belirlenen görevleri gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Sosyalist demokrasiyi sürekli derinleştirmeden önümüzde duran sorunların başarıyla çözülmesini düşünemeyiz. Hedefimiz emekçi yığınların devlet ve toplum işlerinin yönetimine giderek daha aktif katılmalarını sağlamak, yığınların yaratıcı girişimciliğini, onların hayatın tüm alanlarında harekete geçmelerini geliştirmektir.

Elbette bütün bunlar bizde sosyalist demokrasiyi gerçekleştircek mekanizmanın mutlak mükemmelliğe ulaştığı anlamına gelmez. Henüz bürokratiz-

min, insanların ihtiyaçlarını umursamamanın örnekleri az değildir. Temsil organlarını ve toplumsal örgütlerin çalışmalarında şekilciliği henüz her yerde önleyebilmiş değiliz. Parti bunu görüyor ve bu tür belirtilere karşı sürekli mücadele ediyor.

Marks ve Engels, *"demek ki komünistler tüm ülkelerin işçi partilerinin en kararlı, sürekli ileriye iten bölümüdür"* (5) demişlerdi. Bizim Leninci partimiz de işte tam böyle olmaya çalıştı ve çalışıyor. İşçi sınıfının ve tüm halkın sınanmış öncüsü partimiz, ideolojik ve örgütsel bakımdan sarsılmaz güce sahip, Lenin'in tanımıyla kollektif öğretmen ve yönetici olarak ortaya çıkıyor. Bu yıl 80. kuruluş yıldönümünü kutlayacağımız partimiz halkın gözünde onun güncel ve uzun vadeli çıkarlarını yorulmaksızın gözeterek, komünizmin ülküleri uğruna, barış ve emekçilerin mutluluğu uğruna ardıcıl mücadelesi ile derin saygı ve güven kazandı. Partiyle halkın birliği, gelişmiş sosyalizmin tamamlanmasında üstünden gelmemiz gereken büyük ve hiç de kolay olmayan görevlerin başarıyla yerine getirileceğinin güvencesidir.

4. MARKSİZM—LENİNİZM VE ULUSLARARASI GELİŞME

Yoldaşlar, çağımız insanlık tarihine, Marks, Engels ve Lenin'in önceden bildirdikleri gibi, en büyük devrimci dönüşümler çağı olarak geçecektir. İşte dünya sosyalist sisteminin doğup güçlenmesi. İşte emperyalizmin sömürge sisteminin çöküşü ve sosyalist yönelişli devletlerin doğuşu. İşte kapitalizmin genel bunalımının sürüp giden derinleşmesi ve işçi sınıfı ile müttefiklerinin tekelci sermayenin konumlarına karşı yükselen tarihsel saldırısı. Ve işte son olarak halkların anti-emperyalist uğraşlarının bir belirtisi olan, barış mücadelesinin, dünya savaşını insan toplumunun hayatından silinmesi için mücadelenin yükselişi.

Marksizm insanın yaratıcı yeteneklerine, aklın ve yapıcılığın gücüne olan derin bir inançla belirlenen iyimser bir dünya görüşü olarak doğup gelişti. Fakat yaratabilmek ve ilerleme yolunda gidebilmek için insanlığın yaşaması gerekir. İnsanların vazgeçilmez ve en yüksek hakkı yaşamak hakkıdır. Marks ve Engels *"tüm insanlık tarihinin ilk önkoşulu elbette canlı insanların varlığıdır"* (6) demişlerdi.

Bu yalın ve akla yatan gerçek sosyalizme karşı sınıf kinleri olguları görmelerini engelleyecek kadar gözlerini bürümüş olan militan emperyalist grupların aktifleşmesiyle günümüzde özel bir güncellik kazandı. Dünya medeniyetinin varlığı tehdid altındadır. Ve bugün gezegenimizdeki hayatı korumak, barışı savunmak ve pekiştirmekten daha acil bir görev yoktur.

Emperyalizmin, özellikle dünya çapında hegemonyalarını kurma hırsıyla çılgınca nükleer silahlanma yarışını kamçılayan ABD'nin emperyalist çevrelerinin maceracı militarist politikasına karşı, nükleer çılgınlığa karşı, savaşsız ve silahsız bir dünya için muazzam yeni toplumsal güçler ortaya çıkıyor. İş

te -barış ve toplumsal ilerleme mücadelesinin ana kaleleri olan- sosyalist ülkeler. İşte enternasyonal işçi sınıfı. İşte bağlantısız ülkeler hareketinde birleşmiş olan Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri halkları. İşte insanlığın kaderi karşısında kayıtsız kalmayan herkes. Anti-savaş, anti-nükleer hareketi günümüzün en geniş demokratik hareketi haline geldi.

Sovyetler Birliği ve kardeş sosyalist ülkeler askersel cepheleşme düzeyini düşürmek, eşitlik ve eşit güvenlik temelinde reel bir silahsızlanmayı sağlamak ve halkları atom savaşı tehlikesinden kurtarmak için her şeyi yapıyorlar. SBKP Genel Sekreteri J.V. Andropov yoldaşın SSCB'nin 60. kuruluş yıldönümü münasebetiyle yaptığı konuşmada ve Varşova Antlaşmasına üye ülkelerin Prag'ta yayınladıkları politik deklerasyonda bu tarihsel hedeflere ulaşmayı amaçlayan yeni ve son derece önemli, yapıcı girişimler sunuldu. Bunlar nükleer tehdide karşı ve kapsamlı ve eşitliğe dayanan uluslararası işbirliğinden yana olan herkes tarafından olumlu karşılandı.

Marks, Engels ve Lenin'in buyruklarına sadık olan partimiz uluslararası devrimci hareketin çeşitli bölüklerinin emperyalizme karşı, barış ve toplumsal ilerleme için harekete geçen tüm güçlerin mücadelesine mümkün olan en büyük katkıyı yapmayı görev biliyor. İnanıyoruz ki, proleterya enternasyonalizmi bugün olduğu gibi yarın da bütün bu güçlerin birleşmesini sağlayan güvenilir ilke olarak kalacaktır. Sovyet komünistleri bu kavramı hiç bir zaman donuk, değişmez bir şey olarak görmediler.

Bugünkü koşullarda, anti-emperyalist mücadelenin artan özgül ağırlığıyla proleterya enternasyonalizminin genel demokratik yanının öneminin arttığını görüyoruz. Fakat bizce bu, söz konusu ilkenin sınıfsal, anti-kapitalist içeriğinin zayıflaması anlamına gelmez.

Devrimci güçlerin safları boy atıp genişlediğinden, toplumsal ve ulusal kurtuluş görevi özel, deyim yerinde ise yakıcı bir güncellik kazandığından, devrimcilerin dayanışması, çabalarının birleştirilmesi de nesnel olarak daha da zorunlu hale geliyor.

Marksist-Leninist anlayışa göre proleterya enternasyonalizmi bugün herşeyden önce sosyalist topluluğun birliğini sağlamak amacıyla, tüm sosyalist ülkelerin beraberliğini ve sosyalizmin tarihsel kazanımlarını savunmak amacıyla aktif çalışmak demektir. Elbette her ülkenin özelliklerini dikkate alarak, hepsinin egemenliğine ve çıkarlarına karşılıklı saygı göstererek.

Proleterya enternasyonalizmi bugün yeryüzünde sermayenin egemenliğine karşı olan, her türlü baskıya karşı çıkan bütün güçlerin aktif desteklenmesi demektir.

Marksist-Leninist anlayışa göre proleterya enternasyonalizmi bugün kardeş komünist ve işçi partilerinin ve devrimci demokratik partilerin ortak hedefler için mücadelede beraberliğini mümkün olduğu kadar çok desteklemek de demektir.

Proleterya enternasyonalizmi devrimci güçleri ve komünist partileri bölme çabalarına karşı -bu çabalar ister milliyetçi olsun, ister opotunist olsun,

hangi etiketlerle kamufle edilirse edilsin- ödünsüz mücadeleyi gerektirir.

Marksist-Leninist anlayışa göre proleterya enternasyonalizmi nihayet tüm insanlığın geleceğini etkileyen sorunların, herşeyden önce ana sorunun -nükleer bir felaketin önlenmesi- çözümü için herşeyi yapmaya hazır olmak demektir. Proleterya enternasyonalizmi toplumsal ilerlemenin, tüm halkların ve bütün insanlığın çıkarlarına uygundur. Bu ilkeye uygun davranmak her gerçek komünistin, yalnızca sözde değil, eylemde de ustalarımızın yüce buyruklarına sadık kalan herkesin kutsal görevidir.

Yoldaşlar, biz Sovyet komünistleri, diğer ülkelerdeki yoldaş ve fikirdaşlarımız gibi, geleceğe cesaretle bakıyoruz. Çağımız Marksizme umulmadık derecede büyük zaferler getirdi. Milyonluk yığınları kavrayarak reel gerçek niteliği kazanan Marksizm-Leninizm muazzam bir devrimci güç haline geldi. Böylece bugün Friedrich Engels'in dahiyane kavga arkadaşı ve yoldaşı hakkında yüz yıl önce söylediği şu sözleri tekrarlamakta haklıyız: *"Adı ve eserleri asırlar boyunca yaşayacaktır."* (7)

DİPNOTLARI:

(1) *W.I.Lenin, Friedrich Engels, Werke, Cilt 2, S.12*
(2) *Bakınız: Der Bund der Kommunişten, Cilt 1, Dietz Verlag, Berlin 1970, S.485*
(3) *"Neues Deutschlqnd", 25.2.83, S.4*
(4) *Karl Marks, Das Kapital, Kritik der Politischen Ökonomie, 3.Cilt, Karl Marks/Friedrich Engels, Werke, Cilt 25, S.828*
(5) *Karl Marks/Friedrich Engels, Manifest der Kommunistischen Partei, Karl Marks/Friedrich Engels, Werke, C. 4, S. 474*
(6) *Karl Marks/Friedrich Engels, Die Deutsche Ideologie, Karl Marks/Friedrich Engels, Werke, Cilt 3, S. 20*
(7) *Friedrich Engels, Das Begräbnis von Karl Marks, Karl Marks/Friedrich Engels, Werke, Cilt 19, S.337*

ABDKP MK Genel Sekreteri G. Hall'ün konuşması

Değerli Yoldaşlar,

Bu çok önemli olayda burada bulunmaktan mutluluk ve onur duyuyorum. Size, ABD Komünist Partisinin yürekten, kardeşçe savaşım selamlarını iletiyorum.

İzninizle, Karl Marks'ın onuruna düzenlenmiş bu eşsiz uluslararası toplantıya davet edilmiş olmaktan ötürü Partimiz Merkez Komitesinin sıcak teşekkürlerini bildireceğim. Bu büyük girişim dolayısıyla, yürekten ağırlama ve bize gösterilen konukseverlik dolayısıyla, ve değerli sosyalist ülkenizde hem rahat hem de verimli günler geçirmemiz dolayısıyla, gösterilen bütün çabalar dolayısıyla Alman Sosyalist Birlik Partisi'ne ve DAC halkına teşekkür ederiz.

Bir bilimin gerçek değeri, onun canlı, büyüyen, yaygınlaşan, derinlik kazanan bir düşünce taşıyıcısı olup olmadığının sürekli yeniden ölçüye vurulup sınanmasıyla anlaşılır. Gerçeğin sürekli dönüşüme uğrayan özünün hâlâ geçerli bir yansıması ve ifadesi olup olmadığına bakılır.

Karl Marks tarafından kurulup Friedrich Engels tarafından genişletilen ve Vladimir İlyiç Lenin tarafından yaratıcı bir şekilde kapsamı daha genişletilip daha da geliştirilen devrimci bilim, bir bilimin geçebileceği sınavlardan en çetininden, yaşam ve zaman tarafından sınanmaktan yüzünün akıyla geçiyor.

Sınıf savaşımı sınıflı toplumun patlattığı fırtınanın merkez öğesidir, bu nedenle, Karl Marks'ın 100. ölüm yıldönümünün nasıl kutlandığının da iki sınıf arasındaki savaşım tarafından belirlenmiş olması bizi şaşırtmıyor.

Kimisi Marks'ın yaşamı ve yapıtlarını saygıyla anarken, kimisi onun etkisinden yakınıyor. Zaten başka türlü olması beklenemezdi.

Bir sınıf Marks'ı açıkça bir numaralı düşman olarak görürken, diğeri onu, sınıf savaşımında, özgürlük için kullanılacak silahları kendisine veren büyük kurtarıcısı olarak kabul ediyor.

Karl Marks'ın doğum gününün ve 100. yıldönümünün yakınlaşmasıyla birlikte, Birleşik Amerika'da tekelci sermayenin borazanları, Karl Marks hakkında demagojik skandal öyküleri yaymaya başladılar. Büyük iş çevreleri ve hükümet sözcüleri, Marks'ın heyulasının kapitalist dünya üzerinde dolanmaya devam etmesinden ah-vah etmeye başladılar.

ABD tekelci sermayesinin sözcüsü olarak Başkan Ronald Reagan, ideolojik sırtlanlar sürüsünün başını çekiyor. Reagan, İdare Meclisi toplantılarında, Wall Street'deki müdürlerin bürolarında, gazetelerin yazı işlerinde, radyo ve televizyonun haber stüdyolarında şimdi eskisinden daha fazla dolaşan o heyulayı yıpratmak, suçlamak, ona kara çalmak ve iftira etmek için ve öncelikle de onu gömmeye çalışmak için, elinden geleni ardına koymuyor.

Karl Marks'ın 100. ölüm yıldönümünü kutluyoruz. Ve ABD tekelci sermayesi o nefret ettiği ve korktuğu yaşayan Marks'tan yakınıyor. Çünkü bugün Marks 100 yıl öncekinden çok daha canlıdır.

O dünyayı çılgınca felakete sürükleme politikasını savunmak için her türlü sağlıklı, aydınlatıcı kanıttan yoksun kalan, Marksizm-Leninizm ve reel sosya-

lizme karşı kullanılacak hiçbir akla uygun ya da en azından insana mantıksal gelecek eleştiri yapma olanağı bulunmayan Reagan, politik ve ideolojik dolandırıcılara, şarlatanlara kalan son olanağa baş vurdu: İnsanları heyecan ve din yoluyla yanlışa sürüklemek. Reagan, Marksizm-Leninizme ve gerçekten varolan sosyalizme karşı, ölümüne kalımına tam ve kutsal bir savaş çağrısında bulundu.

Reagan, iki yüzlü ve demagojik bir şekilde, bir papaz edasıyla, Marksizm-Leninizm'in yeryüzündeki "bütün günahların ve kötülüklerin" kaynağı olduğunu, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin "çağdaş dünyadaki kötülerin merkezi olduğunu", onların "kötülerin imparatorluğu" olduğunu ilan etti.

Böylece Reagan, kendini bir engizisyon fanatizmiyle, antikomünist bir haçlı seferine verdi. Reagan, soğuk savaş diline uydurulmuş kara çalıcı nakaratlarıyla, o akıl dışı emperyalist saldırı, nükleer üstünlük ve nükleer çatışma politikasının üstünü örtmeye çalışıyor. Canice tüm insanlık ailesinin yaşamıyla ve dünyanın varlığıyla oynuyor, ve bütün bunları tanrı adına yapıyor.

Reagan tarihi başaşağı çeviriyor, gerçeği ters-yüz ediyor ve kapitalistler mezarlığında barutunu tüketip bağırıyor: "Komünizm insanlığın tarihinde acıklı ve saçma bir bahistir".

Habire söylediği bu antikomünist uğursuzluklar dönüp Reagan'ı çarpıyor ve Reagan kendini kaybedip "Kapitalist dünya, günümüzdeki provokasyona ancak, Tanrı'ya olan inancı, komünistlerin insana olan inancı kadar büyük olduğu zaman karşı koyabilir" diyor.

Marks bugün burada bizimle birlikte olsaydı, kuşkusuz güler ve şu yanıtı verirdi: *"İnsancıl olmayan bana yabancıdır"*(1).

Provokasyonun hakikisine gelince, Marks kuşkusuz şöyle derdi: Evet, insanlara inanıyorum. Ve, gerçek bir insancıl toplum yaratacak olan gerçek devrimci sınıfa, işçi sınıfına özellikle güveniyorum.

Isterse Reagan kendini kaybetsin ve kudursun, isterse Wall Street bir kez daha inkâr etsin, isterse tekelci sermaye bir kez daha gizlemeye çalışsın, gerçek gizlenemez: bizim ABD'deki kapitalist toplumumuz tamı tamına Marks'ın öngörgüğü biçimde gelişmektedir. Durum böyledir, çünkü, ABD kapitalizmi de, Marks'ın keşfettiği yasal sürecin bir ürünüdür.

Dahası, kulağa ne kadar komik gelirse gelsin, Wall Street ve onun bağlaşığı ordubaşları -ve bu arada günümüzde Ronald Reagan- , açık görüşlülüğüyle sınıf savaşımını tam göbeğinden izleyen Karl Marks'ın uzak görüşlü dehasının en inandırıcı kanıtını oluşturuyorlar. Karl Marks için sınıf savaşımı, bu herşeyi kapsayan hareketli bütün içinde ekseni oluşturan şeydir, toplumdaki bütün diğer süreçlerin yörüngesinde dolaştıkları şeydir.

Sosyoekonomik alanda sınıf savaşımı, doğadaki herşeyi etkileyen ve herşeyden etkilenen kritik kütleye benzetilebilir. Doğada atomların etki alanı neyse, sınıf egemenliği bulunan insan toplumundaki sınıf savaşımı da o-

dur.

Marks, Engels ve Lenin bugün hayatta olsalardı, ABD'deki gelişme onları hiç de şaşırtmazdı. Durumun kötüleşmesini ve bunalımları, kendilerinin inceleyip araştırdıkları yasal süreçlerin kaçınılmaz bir şekilde beraberlerinde getirdikleri fenomenler olarak değerlendirirlerdi. ABD ekonomisi, uzun erimli bir kronik gerileme ve tüm yapısındaki kalıcı bir daralma şeklinde tanımlanıyor. Bu kalıcı daralma, sürekli yenilenen kısa erimli devresel bunalımlarla adım adım artıyor. Bu daralma, gerileme ve sanayi kompleksinin duraklaması ve kent alt yapısındaki hızlı bir çöküş şeklinde ortaya çıkıyor.

Bunun insanlara ne sıkıntılar getirdiğini dile getirmek istersek, ekonomik kıtlığın ülkemizin boğazını hâlâ sıktığını söylememiz gerekir.

Reagan istediği kadar ekonomimizin "sağlıklı" olduğunu, "piyasanın canlanması yoluna girdiğimizi" söylesin, gerçekte ABD ekonomisi için sağlam ve istikrarlı bir atılım ufukta görünmüyor. Tam tersine, Amerikan halkı daha artan, süren bir "büyük çöküntü" içinde bulunuyor.

Çetin savaşımlarla elde edilen işsizlik parası, toplumsal yardım parası ve sosyal güvenlik parası gibi ekonomik ödemeler ortadan kaldırıldıkça, milyonlarca kişi sokağa atılıyor, yoksul aşı dağıtan yerlerin ve yoksul evlerinin önünde açların ve evsiz barksızların oluşturduğu kuyruklar uzuyor.

Ülkemizde 30 milyon kişi ya kısa süreli çalışmaktadır ya da tam işsizdir. Dört milyon Amerikalı, kelimenin tam anlamıyla kapı kapı dolaşmakta ve kendilerine boş yere bir iş bulmaya çalışmaktadırlar. Yoksul aşı dağıtılan yerler ve yoksul evleri, alabildiklerinden ve doyurabildiklerinden çok daha fazla insanı yer kalmadığı için geri yollamaktadırlar. Bir yandan sanayi işletmeleri kapatılmaya ve dağıtılmaya devam edilirken, bir yandan da bütün bütün şehirler ve semtler ekonomik felaket bölgesi oluyor. O bacaları püfür püfür tüten hammadde sanayisi kolları hastalanıyorlar ve kelimenin gerçek anlamıyla yok oluyorlar.

Işsizlik, insanların evlerini, otomobillerini, çiftliklerini, kişisel mülklerini ve giderek artan bir ölçüde akıllarını ve yaşamlarını yitirmelerine yol açıyor. Çevrenin, insanların oturdukları yerlerin, akarsuların ve denizlerin tekeller tarafından zehirlenmesi, ekonomik güçlüklere ek olarak, korkunç ciddi durumlara, sağlığın ciddi bir şekilde tehlikeye girmesine yol açıyor.

Her beş çocuktan birisi akşam aç yatmak zorunda kalıyor ve yetersiz beslenme bebek ölümlerini artırıyor. Ekonomik bunalımın kendini en ağır şekilde duyurduğu kentlerden bazılarındaki bebek ölümü, dünyanın en yoksul ülkelerinden birisi olan Honduras'taki kadar yüksektir.

Eğitim, sağlık hizmetleri ve çocuk bakımı gibi temel hizmetler asgariye indirilmiş durumda. Örneğin sosyal güvenlik alanındaki gibi programlar felç olmuş durumda, oysa atom ve öteki yığınsal kırım silahlarına ayrılan ödemeler her beş yılda 2 trilyon dolar daha artıyor.

Bu insanlık düşmanı gelişme, kapitalizmin Marks, Engels ve Lenin tarafından dahice açıklanan özüne pek iyi uyuyor.

Lenin'in tekelci devlet kapitalizmi üzerine yaptığı uzungörüşlü öngörülerde belirttiği gibi, ABD hükümeti, gittikçe daha fazla, büyük iş çevrelerinin maşası oluyor. Devlet, toplumsal yaşamın bütün alanlarını gittikçe daha doğrudan kontrolu ve egemenliği altına alıyor; bunu kendi bencil çıkarları için yapıyor, tekellere azami kâr sağlamak için çılgınca bir hırsla yapıyor. Bu açıdan Birleşik Amerika, Lenin'in açıkça belirtmiş olduğu gibi, devletin nasıl dünya kapitalizminin genel bunalımının sonuçlarının üstesinden gelme girişimlerine girdiğinin eşi bulunmaz bir örneğini oluşturuyor.

Bugün içinde bulunduğumuz, gittikçe derinleşen genel, ekonomik, politik, sosyal ve moral bunalım geçici türden değildir. Bu, daha ziyade, kapitalizmin uzun zamandır süren yapısal çöküş bunalımının sonucu olarak ortaya çıkan kronik bir durumdur. Kapitalizmin alçalması ve daralması, işin özünden gelen süreğen, yasal ve kaçınılmaz bir sürecin ürünüdür.

ABD'deki gelişme Marks'ın öngördüğü klasik modeli izliyor: yüksek işsizlik, yaygın yoksulluk, dev sanayi tekellerinin oluşup büyümesi, bugün Birleşik Amerika'da yaşamın bütün alanlarına egemen olan, onları sömüren ve kontrol altında tutan finans sistemleri ve finans grupları.

ABD kapitalizmi, Lenin'in çok doğru bir biçimde kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası diye adlandırdığı süreçlerden çekmektedir.

Demir zorunlulukla birlikte kaçınılmaz sonuç doğrultusunda çalışmak, Marks sınıf savaşımını böyle tanımladı. Bu "demir zorunluluğu" keşfeden Marks, ondan şu sonucu çıkardı: bu durumda, gerçeğe sadık kalan bir kimse, objektif gerçeğin bu karşı konamaz yasasından yan çizemez, ondan sapamaz ya da onu bilmezlikten gelemez.

Marksist-Leninist öğretileri revize etme girişimleri hiç bir sonuç vermedi ve sınıf savaşımının oluşup yürütülmesine yol açan yasal süreçlerde hiçbir değişiklik yapamadı.

ABD tekelci sermayesinin haşin sömürüsü, bizim Birleşik Amerika'da sınıf savaşımını hiç bir zaman unutmamamızı sağlayan bir güvence oluşturuyor.

Marks, sınıf savaşımının ekseni, işçi sınıfının da bütün hareket ve savaşımların zorunlu bir şekilde kendine bağlanması gereken dinamoyu, itici gücü, ana motor gövdesini oluşturduğunu söylerken haklıydı. Bunun nedeni, işçi sınıfının sömürü ve baskının doğrudan kurbanı olan ve savaşım içinde biçimlenmiş çelikleşen tek sınıf olmasıdır. Ve bu nedenle işçi sınıfı, zorunlu bir biçimde geçişe götürecek olan sınıftır.

Bu, Marksizm-Leninizmin devrimci, sınıfsal özünün temelidir.

Bu, Karl Marks'ın, kökleri derinlerde yatan, boyun eğmez, coşkun, savaşkan, sınıfsal partizanlığının objektif temelidir. Bu, kapitalizmin objektif, yasal gerçeği üzerine kurulmuş bir partizanlıktır.

Sınıf savaşımı ve işçi sınıfının bu savaşımdaki rolü konusundaki teori ve anlayış, bugün de, tıpkı Marks'ın zamanında olduğu gibi, öze değgin bir önem taşıyor. Hatta belki de daha büyük bir önem taşıyor, çünkü kapitalizm

kokuşuyor, işçi sınıfı sayıca artıyor ve savaşım gittikçe daha keskin ve daha kıran kırana oluyor.

Karl Marks'ın -ve bugün de Marksizm-Leninizmin- sınıfsal ölçülere dayanan partizanlığı sübjektif birşey değildir. Bu, objektif bir hakikatın yansımasıdır, dolayısıyla soyut bir sınıf anlayışından gelen bir partizanlık değildir. Bu, tarihin yasal akışına yönelik bir partizanlıktır, tarihin akışında ise, işçi sınıfına özel bir özgörev düşmektedir.

Bu, işçi sınıfının devrimci rolü konusunda partilice bir davranıştır.

Bu, Lenin'in *"sınıf savaşımı üzerine kurulu bir toplumda 'partisiz' bir toplumsal bilim olamayacağı"* (2) nı söyleyen düşüncesinden kaynaklanan bir partilice davranıştır.

Bu, ulusal sınırlar içinde sıkıştırılmamış ya da bunlarla sınırlandırılmamış bir partizanlıktır.

Bu, proleterya enternasyonalizminin partizanlığıdır.

Bu, işçi sınıfının bütün davranış ve çıkarlar yelpazesini kapsayan bir partizanlıktır.

Bu, işçi sınıfının dünya görüşünün, sosyalizmin savunucusunun paritzanlığıdır.

Bu, bütün ekonomik savaşım ve hareketlerde, emekçilerin çıkarına olan bir partizanlıktır. Bu, grevlerden, grev gözcülerinden işçi sınıfının erkine kadar uzanan bir partizanlıktır.

Bu, işçi sınıfının kültürünün savunulmasında ve zenginleştirilmesinde partizanlıktır.

Bu, tarihin muzaffer tarafında, gerçek dünya devrimci süreci tarafında olmak isteyenler için kaçınılmaz ve herşeyi kapsayan bir partizanlıktır.

Ve günümüz dünyasında, eğer insan Marks, Engels ve Lenin'in yolunu izliyorsa, gerçekten sınıfsal ölçülere dayalı bir partizanlık, gerçekten varolan sosyalizme karşı da partilice bir davranışı içermelidir.

Gerçeğe uygun düşen böylesi bir partilice davranışın çıkış noktası, sosyalizme yönelik bütün karalamaları, sosyalizme yönelik büyük yalanı reddetmektir. Bu, bütün sorun ve zayıflıkları, tarihin gidişi ve sosyalizmin tarihin gidişi içindeki yeriyle bağlam içinde görmek demektir. Sınıfsal ölçülere dayalı bir partizanlık, ve hatta basit gerçeğin sadece kendisi, o sözüm ona iki süper devlet konusundaki hiç bir anlayışı kabul etmiyor.

Zaten bu karalamanın, işçi sınıfı partizanlığını reddetmeyle, ona ihanet etmeyle aynı anlama geldiği derhal anlaşılıyor. Eğer birisi, savaş tehlikesinin, nükleer bir felaket tehlikesinin iki "süper devletten" eşit derecede kaynaklandığı izlenimini uyandırmak için elinden gelen herşeyi yapıyorsa, o tamamen gerçek dışı şeylerden söz ediyor, büyük yalanı besliyor demektir.

Kim, Sovyetler Birliği konusundaki bu kötü niyetli büyük yalanı onaylıyor ya da ona karşı çıkmıyorsa, o ABD emperyalizmini örtbas ediyor, emperyalizmin azami tekel kârı elde etmeye hizmet eden, emperyalist saldırı savaşlarına ve saldırgan bir savaş politikasına yol açan temel yasasını gizli-

yor demektir.

O "iki süper devlet" kocaman yalanı, sosyalizmin yapısında olan yasallıkların bir çarpıtılmasıdır. Oysa bu yasallıklar, sosyalist sistemi barış politikasına, ulusal kurtuluş ve toplumsal ilerleme için savaşım veren bütün hareketleri destekleme politikasına yönlendirmektedir.

"İki süper devlet" deyiminin, ister biçim isterse öz olarak kullanılması, Reagan'ın yalan propagandasının vardığı yeni aşama da hesaba katıldığında, günümüzde daha da tehlikelidir.

Şimdiye kadar tarihte hiçbir ABD yönetimi, gerçeğe, ahlaka, bütünselliğe, sorumluluğa, ilkelere, morale böylesine saygısız, gerçek mi yalan mı sorununda böylesine hayasız ve böylesine aldırmaz yüksek memurlarla, sözcülerle, demeç yazarlarıyla ve fikir tröstleriyle iş görmemişti.

Savaş tehlikesinin ve nükleer silahlanma yarışının suçunu şu ya da bu şekilde Sovyetler Birliğinin üstüne yıkan, objektif olarak, ABD emperyalizminin caniliğini ve kabalığını hasır altı ediyor demektir. Aynı şekilde, Reagan'ın o sözde ara çözüm yutturmacasını da hasıraltı ediyor demektir.

Sıfır çözüm ve ara çözüm, tarihte şimdiye kadar rastlanan en büyük dolandırıcılıktır. Sıfır çözüm ve ara çözüm, günümüzde Avrupa'da nükleer roket bulunduran tek ülkenin Sovyetler Birliği olduğu ve bu nedenle Birleşik Amerika'nın Sovyet roketleriyle eşitliği sağlamak için aynı sayıda Pershing ve Cruise Missiles dikmeye hakkı olduğu şeklindeki saçma görüşe dayanmaktadır.

Gerçekten bütün Avrupa'da Sovyet roketlerinden başka roket bulunmasaydı, bu öneri kulağa anlaşılır gelebilirdi. Ama ABD önerilerinde, ABD'de yapılıp Fransa ve İngiltere'ye yerleştirilmiş 162 roket, yüzlerce atom silahı, Avrupa'da üslenmiş savaş uçakları, nükleer silah taşıyan denizaltılar ve savaş gemileri bilinmezlikten geliniyor. Oysa, bunların hepsinin de menzili Sovyetler Birliğine erişebilir. Reagan'ın, Pentagon'un ve CİA'nın askersel sanayi kompleksi, bütün alanlarda, ama özellikle dünya barışı ve silahsızlanma alanında, tamamen hayal ürünü ve gerçeğe aykırı bir senaryo uydurdu. Bu senaryo, askersel sanayi kompleksin politikasına, dünyayı yıkmakla ve tüm insanlığı dünya çapında bir yangında yok olmakla tehdit eden politikaya uygun düşüyor.

Bu nükleer çılgınlık şimdi, gerek planlama gerekse gerçekleştirme alanında, Lazer ışınları ve molekül hızlandırıcı gibi yeni silah türlerinin geliştirilmesine, uzayın askerleştirilmesine doğru yaygınlaştırılıyor. Hollywood kovboylarına senaryo yazanlar, çoktan zehirli bir cadıkarı ilacı buldular bile: Bu, kelimenin gerçek anlamında bir radyoaktivite bulutuna dönüşebilecek bir yalanlar senaryosudur.

Bu, Birleşik Amerika halkını aptal yerine koymayı, dünya çapındaki barış hareketlerini felce uğratmayı, ABD'deki nükleer silahların dondurulması hareketini boğmayı ve dünya halklarına Avrupa'ya 572 Pershing II ve Cruise Missiles'ın yerleştirilmesini, silahsızlanmaya doğru atılmış bir adım, görüş-

melerde kullanılacak bir koz gibi göstermeyi amaçlayan, alçakça, hayasızca ve canice bir girişimdir.

Dünya, Reagan yönetiminin şu sırada Sovyetler Birliğiyle bir silahsızlanma anlaşması için görüşmeler yapmaya hiçbir şekilde niyeti olmadığını anlamalıdır.

Nükleer alanda üstünlüğü elde etmek amacıyla bir nükleer aşırı silahlanma politikası güdülmesi, binlerce milyar doların atom silahlarına ayrılması, atom silahlarının şimdi de uzaya yerleştirilmek istenmesi: Bütün bunlar nükleer silahların kısıtlanması ve nükleer alanda güçler dengesinin korunması için görüşmeler yapılmasıyla keskin bir çelişki içindedir.

Reagan yönetimi, nükleer alanda üstünlüğü elde edebilmek amacıyla silah sistemlerini rahatlıkla geliştirebilmek için, kendini görüşmeye hazırmış gibi göstermeye çalışıyor. Bu durumda, o kocaman "iki süper devlet" yalanının sürdürülmesi, ister nüanslar yoluyla olsun, ister ima ya da unutma, bizim emektar dünyamızın ve bütün insanlığın varlığının sürmesiyle utanmazca ve canice oynamaktan başka bir anlama gelmiyor. Büyük yalan, ABD tekelci sermayesinin savaşla oynamasına böylesine uygun düşüyor.

Bu durumda, başta gelen kapitalist ülkelerin emperyalist niteliğini göz önünde tutmadan, bütün ulusları eşit olarak gördüğünü ve onlara eşit davrandığını söylemek, objektif olarak emperyalistlerin avucunda oynamak demektir.

Dünya hükümetleri ve halkları, Reagan yönetimine, barışa ve silahsızlanmaya sadık kalacağına söz vermiş, dürüst ve sorumluluğunun bilincinde olan insanlardan oluşan bir yönetimmiş gibi davranmamalıdırlar. Böyle yapan, kendisini, kendisine de pek pahalıya mal olacak bir hayale kaptırmış demektir. Emperyalist saldırının ve nükleer gözdağı vermenin gizli eylemleri Nikaragua'dan, Salvador ve Küba'dan Güney Afrika'ya ve Yakın Doğu'ya kadar uzanıyor.

Lenin'in, genel olarak ırksal ve ulusal baskıya uğramış halkların, özel olarak da afroamerikan halkının sorunlarıyla böylesine ayrıntılı ve böylesine kapsamlı bir şekilde uğraşmış olmaları, bizim Birleşik Amerika'daki çalışmamız açısından büyük önem taşımaktadır.

Marks'ın varmış olduğu *"siyah derili emeğin damgalandığı bir yerde beyaz derili emek kurtuluşuna kavuşamaz"* (3) sonucu, sınıf savaşımının ırkçılığa karşı savaşımın ve her ikisi arasındaki bağın yasasıdır.

İşçi sınıfı tek gerçek devrimci sınıf olduğundan, savaşımın bütün alanlarında kilit öğe olmaktadır. Demokrasi savaşımında da gittikçe artan ölçüde belirleyici güç olmaktadır.

İşçi sınıfının gittikçe artan ve olgunlaşan sınıf bilinci, demokratik haklar için ve ırkçılık ve şövenizm de içinde bütün burjuva ideolojilerine karşı verilen savaşımlarda belirleyici faktör durumuna gelmektedir.

Duruma bugünkü görevler açısından baktığımızda, yine Karl Marks'ın haklı olduğunu görüyoruz, çünkü sosyo-ekonomik süreçlerin iç yasallıkları

bugün de 100 yıl önceki kadar etkilidirler.

Canavarın ağzının içinde yaşayan bizler için, sınıf savaşımı, tekellerin azami kâr hırsı, dönüp dönüp gelen ekonomik bunalımlar, gittikçe keskinleşen genel bunalım, tarihi sosyalizme doğru gidiren önünde durulmaz objektif süreçler ve ulusal kurtuluş, yasal olarak cereyan eden süreçlerdir. Tıpkı Karl Marks'ın yaşadığı zamanki gibi.

Egemen sınıfın ideologlarının, yasal olarak cereyan eden süreçler fikrini kendilerinden uzak tutmaları çok anlaşılır bir şeydir, çünkü kapitalizm için objektif olarak tek bir yol vardır: tarihin çöplüğüne atılmak.

Ama, kapitalizmi reddettiklerini öne süren hareketlerin, partilerin ve kişilerin niçin kalkıp da temel, sınıf karşıtlıkları tarafından belirlenmiş gerçekleri sürekli bilmezlikten geldiklerini ve opotünist bir şekilde gizlemeye çalıştıklarını anlamak güçtür.

Nerede sürekli bu yapılıyorsa, orada Marks'ın keşfettiği objektif yasallıklar yadsınıyor demektir.

İkinci dünya savaşından sonra partimiz, Marksizm-Leninizmin temel direğine karşı gelen oportünizme karşı acılı bir savaşım yürütmek zorunda kaldı.

Browderizm, Marks'ın keşfettiği kapitalizmin yasallıklarını açık yürekliliklе reddetmedi. Browder sadece, bu yasallıkların ABD kapitalizmine uymadığını söyledi.

Browder'in teorisi, Birleşik Amerika'nın ve dünyanın çok büyük değişikliklere uğradığı, bu durumda Birleşik Amerika'daki tekelci sermayenin çalma yoluyla edindiği servetinin bir kısmından ulusun ve halkın çıkarları için vazgeçmeye pratikte ikna edilebileceği görüşünden kaynaklanıyordu.

Browder, bundan, "Marksizm-Leninizm'in kullanılamayacağı", "tarihte ya da Marksist klasiklerde bize yanıt veren hiç bir örnek olmadığı" sonucunu çıkarttı.

Browder şöyle diyordu: "Eski reçetelerin ve eski önyargıların bizim yeni dünyada yolumuzu bulmamız açısından hiçbir değeri yoktur. Önyargılarımızdan, ideolojilerimizden ve özel çıkarlarımızdan vazgeçmeye hazır olmalıyız. Sınıflara ya da politik gruplaşmalara bölünmenin artık hiçbir yararı kalmamıştır."

Yani başka türlü söylersek, sınıf savaşımı, Marksizm-Leninizm, partizanlık ve komünist partisi, Browder'in fantezi dünyasında eskimiş kavramlar durmuna gelmişlerdi.

Browder'in "alışılmışın dışında bir egemen sınıf ve alışılmışın dışında bir kapitalizm" görüşü, onun "Amerikan kapitalistlerinin en önemli kısmının, eski inatçı gericilik ve emperyalizm politikasından vazgeçtikleri" şeklindeki açıklamasında açıkça ifadesini buluyordu.

Ve sonuç olarak, her türlü oportünizmde olduğu gibi, Browder de şu sözlerle doruk noktasına ulaşıyordu: "Kendimizi Lenin'in öğrencileri olarak adlandırmaktan kıvanç duyan bizler, burada Birleşik Amerika'dayız ve

pratikte sermaye ile işbirliği yapıyoruz ve Birleşik Amerika'da sermayeye karşı sınıf savaşımı vermemizi isteyenleri kınıyoruz".

Doğal olarak, soğuk savaş bu oportünist hayali havaya uçurdu. Beklendiği gibi, emperyalizmin, tekellerin, azami kârının, sınıf savaşımının yasallıkları ve Marks'ın fikirleri kendisini dayattı.

Friedrich Engels, *sınıf savaşımı yolundan oportünist sapmaların kapitalist gelişmenin objektif yasalarını reddetme ya da onları değişikliğe uğratma ile birlikte gitmesinin alışıla gelmiş birşey olduğunu söylemişti.* (4).

Oportünizm Marksist yasal süreçler anlayışını reddeder ve onun yerine subjektif nedenlere dayanan faaliyet ve önlemleri koyar.

Oportünizm işçi sınıfının partizanlığını yadsır ve onun yerine sınıf işbirliği ve sınıf iş ortaklığı anlayışlarını koyar.

Oportünizm, sınıf savaşımının ve toplumun işçi sınıfına verdiği başı çekme görevinin belirleyici önemde sorunlar olmasını dayatan objektif yasallıkları yadsır.

Marksizm-Leninizm büyüyen, gelişen bir bilimdir. Ve bilimin kullanılmasıyla görülebilir duruma gelen objektif hakikatler vardır.

Bu hakikatler gerçeğin hareketi yasalarını yansıtırlar. Bunlar çürütülemeyecek yasalardır. Hakikat hakkındaki sübjektif görüşlerle yetinmek amacıyla değiştirilemezler, biçimlendirilemezler.

Sınıf savşımının kapitalizmin yapısı gereği olduğu, onun özgül özelliği olduğu objektif gerçeğinden sapmak, bu gerçeği bilmezlikten gelmek ya da ondan kaçmak, oportünizm yoluna girmek demektir. Bu, kör bir çıkmaza düşmek demektir. Bu, aynı zamanda objektif yasallıkları çiğnemek demektir.

Oportünizm, yaşamın sürekli ortaya yeni fenomenler çıkarttığı doğru düşüncesini benimser. Marksizm-Leninizm'in kendisi de sürekli büyür ve gelişir. Dolayısıyla, derler oportünistler, sadece en son gelişmelere göre davranın.

Bu kullanışlı bir maskedir. Çünkü bilime dayanan bir Marksist-Leninist yeniye ayak uydurmak, bütün yeni sorunları ele almak ve onlara tepki göstermek zorundadır.

Ama, bir bilim olarak Marksizm-Leninizm, yeni olanı sadece öğrenmeyi olanaklı kılmıyor. Marksizm-Leninizm, aynı zamanda, bize yeniyi nasıl değerlendirmek gerektiğini gösteren bir yol göstericidir.

Bu, oportünizmle Marksizm-Leninizm arasındaki çizgidir. Kapitalizm ortaya yeni görüntülerin çıkmasına yol açmaktadır. Ama yeni de, hiçbir zaman, sınıfların, sömürünün ve sınıf savaşımının ilkesel özünün yerini almaz. Bunlar kapitalizmin değişmezleridir.

Kapitalizm varolduğu sürece, sınıf antagonizmalarından bağımsız hiçbir yeni durum gelişemez. Yeni, hiçbir zaman başına buyruk bir şekilde varolamaz ya da sınıf sömürüsü sistemini ve uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını bilmezlikten gelemez.

Yeni her zaman sınıf savaşımının genel sınırlarının içinde gelişecektir. O-

portünizm ise, her türlü durumda, yeniyi bu sınıf çerçevesinin dışına çıkarmaya çalışır.

Temel özü itibarıyla oportünizm, sınıf düşmanının uyguladığı baskıya bir boyun eğmedir. Ve bu boyun eğmenin bedelini her zaman işçi sınıfı öder. Farklı tarihsel aşmalarda ve çeşitli ülkelerde oportünizm kendine çeşitli yüzler takınmıştır.

Ama ne olursa olsun, teslim olmanın adı her dilde teslim olmadır. Oportünizm her zaman aynı politik ve ideolojik dili kullanır. Oportünizmin de kendi iç gelişme yasaları vardır. Eski, oportünist ödünlerin her savunulması, oportünizm bataklığına doğru atılmış yeni bir adımdır.

Marks'ı en iyi şekilde, dikkatlerimizi Marks'ın bundan 100 yıl önce ilgilendiği sorunlara yönelterek değil, onun dünyaya verdiği öğretiyi zamanımızın sorunlarına uygulayarak anabiliriz. Dikkatlerimizi, Marks'ın öngördüğü tarihsel gelişme yolunun üzerinde topluyoruz.

Ana itici gücü işçi sınıfı olan dünya devrimci süreci tarihteki başlıca akım durumuna gelmiştir.

Birleşik Amerika'da işçi sınıfı hareketinin gelişmesi ve işçi sınıfının savaşımının yükselmiş olmasına Karl Marks şaşırmazdı. Ezici çoğunluk, Reagan'ın nükleer çatışma politikasını reddediyor. Kamuoyunun % 80'ini aşkın bir kısmı nükleer silahların dondurulmasından yana olduğunu söylüyor.

İşçi sınıfı ve sendika hareketi günümüzde savaşım ruhu içinde, Reagan yönetiminin ekonomi politikasına karşı savaşım bütün gücüyle yürüyor.

Reagan yönetiminin yeşil ışık yaktığı ırkçılığın daha da azmasına isyan eden ırkçı ve ulusal baskı altındakilerden günümüzde yeni bir eylem dalgası geliyor.

Tekelci burjuvazinin bir bölümü de, Reagan politikasının ABD'ni iflasa ve nükleer alanda geri dönmesi olanaksız bir noktaya götürdüğünü kabul etti.

Böylece biz de Lenin'in kapitalist dünyayı sarsan Ekim Devriminden az önce söylediği şu sözleri, güven ve iyimserlik içinde yineleyebiliriz: *"Dünya tarihinin, Marksizmin ortaya çıkışını izleyen üç döneminin her birisi, Marksizme yeni doğrulamalar ve yeni zaferler getirdi. Ama önümüzdeki tarihsel dönem, proletaryanın öğretisi olan Marksizme daha da büyük bir zafer getirecektir"* (5).

DİPNOTLARI:

(1) *Karl Marks: İtiraflar; Karl Marks-Friedrich Engels, Werke, c.31, s.597.*

(2) *V.İ.Lenin: Marksizmin Üç Kaynağı ve Üç Oluşturan Öğesi, Werke, c.23 s.3.*

(3) *Karl Marks: Kapital, c.1, Karl Marks-Friedrich Engels, Werke, c.23, s.318*

(4) *Bk. Friedrich Engels: 1891 Sosyal Demokrat Program Taslağının Eleştirisi. Karl Marks-Friedrich Engels, Werke, c.22, s.234-235*

(5) *V.İ.Lenin: Karl Marks'ın Öğretisinin Tarihsel Yazgısı, Werke, c.18, s. 579.*

TKP MK Genel Sekreteri H. Kutlu'nun konuşması

Değerli yoldaşlar, dostlar,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi, Türkiye komünistleri ve halkımız adına hepinizi saygıyla selamlarım. Kardeş ASBP Merkez Komitesi'ne bizlere gösterilen sıcak konukseverlik için yürekten teşekkür ederim.

Bu önemli uluslararası toplantıyı açarken ASBP MK Genel Sekteri değerli Erich Honecker yoldaşın yaptığı konuşma Avrupa'nın göbeğinde barışın sarsılmaz bir kalesi olan Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde Karl Marks'ın anayurdunda onun fikirlerinin ne denli canlı yaşadığına somut kanıt oldu.

Uluslararası işçi sınıfının büyük evladı Karl Marks, Friedrich Engels ile birlikte, bilimsel sosyalizmi, bilimsel dünya görüşünü, devrimci işçi hareketinin sömürüsüz bir toplum yaratmasının teori ve programını kurdu. Karl Marks aynı zamanda yaşadığı dönemde Alman ve uluslararası işçi hareketinin en önemli önderiydi.

Karl Marks sınıf savaşımının somut koşullarını çözümledi ve devrimci işçi hareketinin deneyimlerini genelleştirdi. Toplumun hareket yasalarını ortaya koydu ve işçi sınıfının devrimci partisini sosyalizm ve komünizm savaşımını yürütmenin strateji ve taktiğiyle, bilimsel öğretisiyle donattı.

Günümüzde Marks'ın yapıtı uluslararası işçi hareketi tarafından geliştiriliyor. Burada V.İ.Lenin'e ve SBKP'ne önde gelen bir rol düşüyor. Lenin, Marksizmi her türlü saldırıya karşı korudu ve onu yeni görüşlerle zenginleştirdi. Leninizm çağımızın Marksizmidir. Bilimsel sosyalizmin konumlarına sıkı sıkıya bağlı komünist ve işçi partileri, Marksizm-Leninizmi yaratıcı biçimde uygulama ve geliştirmeyi görev biliyorlar.

Yoldaşlar, dostlar,

Konferansımız dünya barışına yönelik tehlikelerin arttığı bir ortamda toplanıyor. Nükleer bir savaş tehlikesi insanlığı tehdit ediyor. İnsanlığın varlığını korumak ve ilerlemesini güvence altına almak için barışı korumak en önemli görev olarak öne çıkıyor.

SBKP MK Genel Sekreteri Y.V.Andropov yoldaşın belirttiği gibi, *"Küçük ya da büyük, sınırlı ya da toptan, hiç bir nükleer savaşa izin verilemez. Savaş kışkırtıcılarının elini kolunu bağlamak zorunludur. Bugün bundan daha önemli hiç bir görev yoktur."*

Nükleer bir savaş tehlikesi bugün ABD emperyalizminin yönetici çevrelerinin tırmandırdığı gerginlik ve çatışma politikasından kaynaklanıyor. Onların tutumu tüm dünyayı tehdit ediyor.

Tarihin gidişi, emperyalistlerin öznel isteklerine göre değil, Karl Marks'ın büyük bir bilimsel öngörüyle işaret ettiği yönde ilerledi. Uluslararsı işçi sınıfının, önce çarlık Rusya'sındaki, sonra başka ülkelerdeki kolları, kapitalist sömürüye son verdiler. Sosyalist sistem oluştu. Emperyalizmin sömürgeler sistemi çöktü. Bir dizi ülke sosyalist yönelim yolunu seçti. Kapitalizm bunalımlardan kurtulamadı.

Sosyalist toplumsal düzen, bir insan ömründen daha kısa bir sürede, e-

mekçilerin, önceki düzenlerin yüzyıllar boyunda çözemediği sayısız temel sorununu başarıyla çözdü. Kimi sözde Marksist "bilim adamları" bu gerçeği bilinçli olarak görmezden geliyorlar. Ne ki, başta Sovyetler Birliği, sosyalist ülkelerin, ekonomik, politik, sosyal, kültürel, potansiyelleri sürekli güçleniyor.

Sosyalist ülkeler emperyalizm karşısında askersel bir denge oluşturmayı da başardılar. Savaşın insanlık yaşamından çıkarılmasının olanakları doğdu. Yumuşama politikası tüm dünyada ilerleme güçlerine büyük olanaklar sağladı. Emperyalizmin etkinlik alanı geri döndürülmez bir biçimde daraldı.

Emperyalizm en başta da ABD emperyalizmi, nesnel gerçeklikleri tanımaya yanaşmıyor, tarihin gidişini güç konumlarından geri döndürmeye çalışıyor. Askersel üstünlük elde etmek için nükleer ve konvansiyonel silahlanmaya hız veriyor. Batı Avrupa'ya orta menzilli yeni nükleer roketler yerları yerleştirmeye, sosyalist ülkeleri çepçevre askersel üslerle kuşatmaya, NATO'nun etkinlik alanını genişletmeye çalışıyor. Sosyalist ülkelerin ve genç devletlerin içişlerini karışmaya, ekonomik yaptırımlar uygulamaya çalışıyor. ABD yönetimi dünyanın çeşitli bölgelerindeki gerginlikleri tırmandırıyor, İsrail siyonizminin, Güney Afrika ırkçılarının saldırganlığını destekliyor. Güç konumlarından, Salvador halkının geleceğini saptamasını, Nikaragua devriminin güçlenmesini önlemeye çalışıyor. Washington, kendi bağlaşıkları üzerinde bile, silahlanmayı daha artırmaları ve sosyalist ülkelerle barış içinde yanyana yaşamanın gereği ilişkileri sürdürmelerini önlemek için ağır baskılar uyguluyor.

Reagan yönetimi, dünya çapında yükselen barış hareketi karşısında, Sovyetler Birliği ile silahsızlanma görüşmelerine oturmayı kabul etmek zorunda kaldı. Ne ki, geçen süre, Washington'un bu görüşmelerden olumlu bir sonuç çıkarmasından yana olmadığını çok açık gösterdi. Onun amacı nükleer savaş hazırlıklarını sürdürebilmek için zaman kazanmaktır.

Sovyetler Birliği birçok kez, SSCB ve NATO'nun Avrupa'da eşit sayıda roket ve nükleer silah taşıyan uçak bulundurmasını, hatta kıtadaki orta ve kısa menzilli tüm nükleer silahların kaldırılmasını sağlayacak, tüm tarafların eşit güvenliğini kollayan öneriler getirdi. Reagan yönetimi bunları reddediyor. "Sıfır çözüm", "Ara çözüm" gibi önerilerle askersel üstünlük elde etme peşinde koştuğunu gizlemeye çalışıyor.

Sovyetler Birliği büyük bir tarihsel sorumlulukla ilk olarak nükleer silahlara başvurmayacağını açıkladı. Varşova anlaşması üyesi ülkeler NATO ülkelerine bir karşılıklı askersel güce başvurmama anlaşması önerdiler. Eğer ABD ve NATO'daki bağlaşıkları bu önerilere olumlu yanıt verselerdi, kendilerinin de ilk olarak nükleer silaha başvurmayacaklarını açıklasalardı, barış ve güvenlik güvence altına alınabilirdi.

"Sovyet tehditi", "Sovyet askersel üstünlüğü" yalanlarının, ABD emperyalizminin, saldırgan amaçlarına ulaşmak için attığı tehlikeli adımları gizlemeye yaradığı bugün çok açık ortadadır. Sosyalist ülkelerde kapitalist

ülkelerin tersine silahlanmadan, savaş hazırlığından yarar sağlayan güçler yoktur. Barış sosyalizmin doğası gereğidir. Sosyalist ülkelerin ardıcıl Lenin'ci barış politikası, Karl Marks'ın, *"ekonomik sefaleti ve politik saçmalığıyla eski toplumun tersine her ülkede aynı ilke, emek, egemen olacağı için uluslararası ilkesi barış olacak yeni bir toplum"* (Marks-Engels, Yapıtlar, Alm, cilt 17, s.7) öngörüsünü somut doğruluyor.

TKP başta Sovyetler Birliği, sosyalist ülkelerin barışı koruma, silahlanma yarışını durdurma ve silahsızlanmanın yolunu açmak için gösterdikleri ardıcıl çabaları vargücüyle destekliyor. Barışa yönelik tehlikenin önlenebilmesi için, bağlantısız ülkelerin ve kapitalist ülkelerdeki barış hareketinin sosyalist ülkelerle dayanışmayı daha da artırmaları gerekiyor. Bu yıl içinde Batı Avrupa'ya yeni Amerikan nükleer roketlerinin yerleştirilmesini önlemek için çabaları artırmak gerekiyor. Bu savaşımın sonucu, yalnızca Batı Avrupa'daki değil, tüm dünyadaki gelişmenin perspektifini belirleyecektir.

Yoldaşlar, dostlar,

Kapitalist dünyanın yığınsal iletişim araçları, sosyalist ülkelerde, ilerici rejimli genç devletlerde "demokrasinin olmadığı" yolundaki savları ağızlarından eksik etmiyorlar. Bunun en çarpıcı örneği, son yıllarda sosyalist Polonya üzerinde koparılan yaygaradır. Ya, NATO üyesi Türkiye'deki durum nedir? Sözkonusu organların çoğunluğu Türkiye'deki durumu niçin sessizlikle geçiştirmeye çalışıyorlar? Sessiz kalmayanlar da var: Örneğin Batı Berlin belediye başkanı Weizsacker Türkiye'de demokrasiye geçileceğini öne sürüyor.

Ülkemiz Türkiye bugün bir gerici askersel diktatörlük altındadır. En başta ABD emperyalizminin açık desteğiyle ayakta duran gerici generaller cuntası, tüm demokratik hakları zorbalıkla yok etti. Onbinlerce ilerici, yurtsever, barış yanlısı zindanlara dolduruldu. İki buçuk yıldır partimize, öteki ilerici güçlere karşı yoğun bir saldırı sürdürülüyor. Yüzlerce ilerici, yurtsever sürek avlarında, sorgulamalarda ve cezaevlerinde işkencelerle öldürüldü. daha dün partimizin yiğit savaş eri, Merkez Komitesi üyesi Deniz yoldaşımız siyasal polisin işkence merkezinde barbarca öldürüldü. Yüzlerce komünist tutuklandı, işkencelerden geçirildi. Polis aramalarında, üzerinden Marks'ın "Komünist Manifesto" gibi bir kitapçığı çıkan insanlar bile, bugün Türkiye'de en az beş yıl ağır hapis cazasına çarptırılıyor.

Askersel yönetim, IMF'nin dayattığı ekonomik politika gereği emekçilerin gerçek gelirlerini sürekli düşürüyor. Son üç yıl içinde reel işçi ücretleri 1960'ların başındaki düzeye indirildi. Ülke, emperyalizmin yeni sömürgeci sömürüsüne yalnızca 1982 yılında 4 milyar dolar tutarında bir değer kaptırdı. Emperyalizme bağımlılık, NATO planları gereği artırılan askersel harcamalar dış borçları artırıyor. Bugün yaklaşık 23 milyar dolar tutan dış borçlar, emperyalizme yeni yeni dayatma olanakları sağlıyor. Politik ve sendikal hakların yokedilmiş olması, süregelen ağır baskılar, halkın cunta

yönetiminin izlediği politikalara karşı direnişini güçleştiriyor.

Türkiye bugün Pentagon'un askersel planlarında stratejik bir yer tutuyor. ABD yönetimi Türkiye'deki askersel üslerini genişletmek, yeni üsler kurmak, buralara sosyalist ülkelere yönelik atom silahları yerleştirmek ve bu üslerden Basra körfezine yönelik "Erken müdahale birlikleri" için yararlanmak istiyor. Bu planlarda, bölgedeki ilerici güçlere karşı siyonist saldırganlığa bir destek aracı olarak Türk askersel birliklerinden yararlanmak da yer alıyor. ABD bu amaçlarına ulaşmak için Türk ordusunu silahlandırıyor, gerici diktatörlüğü destekliyor. Generaller, Amerikan nükleer silahlanma planlarını onaylayarak, ülkemizin topraklarını Amerikan kuvvetlerine açarak, Türkiye'yi olası bir nükleer savaşın ilk anlarında yok olacak bir konuma sürüklüyorlar. Komşu sosyalist ülkelerin yapıcı barış önerilerini geri çeviriyorlar. Ülke çok derin bir ekonomik bunalım altında kıvranırken, AET Türk tekstil ürünlerine ambargo uygularken, cunta yönetimi, sosyalist ülkelerle eşit haklı ve karşılıklı yarar sağlayan ekonomik ilşkilerin büyük potansiyellerinden yararlanma yolunu seçmiyor. Cunta rejimi altında konumları güçlenen Amerikan işbirlikçisi çevreler Türkiye ile komşusu sosyalist ülkelerin arasını açmak için her yola başvuruyorlar.

Generaller, 12 Eylül 1980'de, Türkiye'nin içinde debelendiği derin ekonomik bunalıma ve politik istikrarsızlığa son verme savı ile erke el koymuşlardı. Onlar ilerici güçler ve emekçi halk üzerinde eşi görülmedik bir baskı rejimi kurmayı "başardılar". Ne ki, ülkenin ulusal plandaki temel sorunlarının bir tekini bile çözemediler. Tersine bu sorunların temelinde yatan etmenleri, emperyalizme bağımlılığı ve bir avuç işbirlikçi tekelci grubun sömürüsünü daha da yoğunlaştırarak, ülkeyi daha büyük bunalımların eşiğine getirdiler.

NATO'ya bağlı generaller cuntası, şimdi iç ve dış tepkiler karşısında "demokrasiye geçiş" ten söz ediyor. Halkın demokrasi istemi onları manevralara zorluyor. Ama generallerin hazırlayıp göstermelik bir refarandumla yürürlüğe koydukları anayasa ve bunu izleyen partiler ve seçim yasaları. onların erkten ayrılmaktan ve halk yığınlarına en küçük politik hak tanımaktan yana olmadıklarını ortaya serdi. Avrupa parlamentosu ve Avrupa Konseyi gibi kuruluşlar bile bugün Türkiye'de demokrasiye geçilmediğini kabul ediyorlar.

Partimizin bu ayın başında toplanan Merkez Komitesi Plenumu, bir Eylem Programı kabul etti. Marksizm-Leninizmin bilimsel görüşleri, kapitalist ülkeler komünist partilerinin deneyimleri ve reel sosyalizmin pratiği temelinde hazırlanan bu Eylem Programı, Türkiye'mizi bir atom savaşında yok olmaktan korumayı, onu ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarması yapma planlarını boşa çıkartmayı, gerici 12 Eylül rejimine son vermeyi ve ulusal demokrasiyi kurmayı amaçlıyor. Bu Program, bugünkü baskı koşullarında yığınlara uğrunda savaşabilecek somut olumlu hedefler gösteriyor ve en geniş ulusal demokratik güçleri ABD emperyalizminin serüvenci poli-

tikasına ve cunta rejimine karşı birleştirmeyi amaçlıyor.

Yoldaşlar,

Benzer tüm ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de ulusal ve sosyal kurtuluş yolundaki savaşımların geleceği, reel sosyalizmin güçlenmesi dünya barışının korunması ve silahlanma yarışının durdurulmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Toplumsal ilerleme savaşımında utkuya ulaşmak ancak dünya barışının korunmasına aktif katkıda bulunmakla ve dünya barış güçleriyle, en başta da sosyalist ülkelerle, barışın kalesi Sovyetler Birliği ile dayanışmayla olanaklı olduğuna inanıyoruz.

TKP barış için savaşımı öne alıyor. Demokratik ve ekonomik, sosyal haklar uğruna her savaşımı barış için savaşımla bağlamaya çalışıyor. Bize göre bugün en yakıcı istemler uğrundaki savaşımlar, ancak ABD emperyalizminin ülkemiz üzerindeki planlarının bozguna uğratılmasıyla kalıcı sonuçlara ulaşabilir. Bugün Türkiye'de ABD yönetiminin girişimlerine ve cuntanın ona boyuneğen politikasına karşı, burjuva liberal çevrelerden, dinsel çevrelere kadar uzanan geniş güçler işçi sınıfının, sol güçlerin barışa ilişkin kaygılarını paylaşıyorlar. Bugün 12 Eylül öncesinde legal çalışmalar yürütmüş olan Türkiye Barış Komitesi yöneticileri kaba anti-komünist suçlamalarla 30 yıla varan ağır hapis istemiyle sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanıyorlar.

TKP, bu güç koşullar altında en geniş barış ve demokrasi güçlerini birleştirme, yığınsal bir barış hareketini yükseltme görevini öne koymuştur. Barış ancak uğrunda savaşılarak korunabilir. Karl Marks'ın, *"uluslararası politikanın sırlarını öğrenmek, kendi hükümetlerinin diplomatik eylemlerini izlemek, gerektiğinde vargüçleriyle buna karşı çıkmak, önleyemedikleri durumda, eş zamanlı protestolarda birleşmek ve insanlar arasındaki ilişkilerin sıradan moral ve hukuk yasalarını ulusların karşılıklı ilişkisinin üstün kuralları olarak savunmak"* işçilerin görevidir (Marks-Engels, Yapıtlar c.16, s.13 Alm. baskı) sözleri bize ışık tutuyor.

Yoldaşlar,

Karl Marks ve Friedrich Engels daha ilk günden *"Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz"* belgisini yükselttiler. Proletaryanın ilk uluslararası örgütünün kurulmasına öncülük ettiler. O zamandan bu yana, deneylerin bir çok kez kanıtladığı gibi, Marksizm-Leninizm'in taşıyıcıları, en başta proleter enternasyonalizminin ilkelerine bağlı kaldıkları için yığınları tarihsel utkulara yönlendirebilmişlerdir. Uluslararası işçi sınıfının tarihsel kazanımlarıyla en etkin bir maddesel güce dönüşen Marksizm-Leninizm, bugün dünya komünist hareketinin teorik temelidir. TKP, bu yıl doğumunun 100. yılını kutladığımız kurucusu Mustafa Suphi'nin çizdiği, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine sıkı bağlılık yolundan ayrılmadı, ayrılmayacak. Partimiz bu yolun tek doğru ve tek sonuç alıcı yol olduğunu kendi pratiğinde sınadı.

Bugün vurguyla belirtmek istiyoruz. TKP, proleterya enternasyonalizmi ilkelerinin "eskidiği"ni ya da "yenileştirilmesi" gerektiğini öne süren, Marks ile Engels'i ya da Marksizm ile Leninizmi birbirinden ayıran, sosyalizm ve

komünizm kuruculuğunu pratik olarak gerçekleştiren kardeş partilerin deneylerinin uluslararası niteliğini yada reel sosyalizmin esinlendirici gücünü reddeden görüşlerle beraber değildir.

Partimiz kimi konulardaki ilkesel ayrılıklara karşın, barışın bugün uluslararası komünist ve işçi hareketi için birleştirici bir ilke olduğu görüşündedir. Tüm komünist ve işçi partileri bugün en önce barışı korumak için birleşmelidirler. Partimizin son Merkez Komitesi Plenumu, komünist ve işçi partilerinin yeni bir uluslararası konferansının toplanmasının, barış ve toplumsal ilerleme savaşımının çıkarları açısından güncel bir gereksinim olduğunu vurguladı.

TKP, Orta ve Yakın Doğu'da ABD emperyalizmine ve onun desteklediği İsrail siyonizmine karşı savaşım veren halklar ve ilerici güçlerle, FKÖ ile tam bir dayanışma içindedir. Partimiz kardeş YKP ve AKEL ile güçlenen savaş arkadaşlığının, Ege Denizi ve Kıbrıs sorunlarına barışçı bir çözüm bulunmasında belirleyici önem taşıdığına inanıyor.

Yoldaşlar, dostlar,

Kardeş ASBP MK'nce düzenlenen *"Karl Marks ve Günümüz"* konferansı tüm dünyadaki antiemperyalist güçlerin geniş bir yelpazesini bir araya getiriyor. Bu başarılı konferans dünya çapındaki barış ve sosyal ilerleme savaşımına önemli bir katkı olmuştur.

Alman halkının en büyük evladı Karl Marks'ın ölümünden 100 yıl sonra, bugün DAC, her alandaki başarılı gelişmesiyle, Karl Marks'ın görüşlerinin doğruluğunun esinlendirici bir örneğidir. Marks'ı "düzeltme" meraklıları isteseler de istemeseler de, onun görüşleri canlıdır ve önlenmez bir etkinlikle yaşıyor. Her iki sistemin ve askersel blokun en önemli karşılaşma sınırında, DAC, FAC'deki bugün 2,5 milyon işsize sahip ve göçmen Türk işçilerine karşı yabancı düşmanlığının tırmandığı kapitalist "mucize" karşısında, sosyalizmin üstünlüğünün somut kanıtıdır. DAC aynı zamanda Avrupa'da barış ve güvenliğin güçlü ve sarsılmaz bir kalesidir.

Kardeş ASBP'nin öncülüğünde ulaşılan bu başarılar, aynı zamanda, Marksizm-Leninizme bağlılığın temel ölçütü Lenin'in partisine ve ülkesine bağlılıktır, ilkesinin doğruluğunun da bir kanıtıdır.

Sözlerime son verirken, son yıllarda en ağır koşullarda savaşım veren halkımıza ve partimize kardeş partilerin gösterdiği ve bize güç katan büyük dayanışma için en içten teşekkürlerimizi dile getirmek istiyorum.

İlginize teşekkür ederim...

KONFERANSIN KAPANIŞ TÖRENİNDE SBKP DELEGASYONU BAŞKANI, SBKP MK POLİTBÜRO ÜYESİ GRİGORİ ROMANOV'UN TÜM DELEGASYONLAR ADINA YAPTIĞI KONUŞMA

Değerli Honecker yoldaş!
Değerli yoldaşlar!
Dostlar!

Uluslararası işçi sınıfının önderi, insanlık tarihindeki en büyük düşünürlerden biri olan Karl Marks onuruna yapılan uluslararası bilimsel konferans sona erdi.

Burada altı günün akışı içinde sosyalizm kuruculuğunun, dünya devrimci sürecinin, Marksist teorinin gelişmesinin güncel sorunları ele alındı.

Bütün anakaralardan pek çok sayıda komünist ve işçi partisinin, devrimci demokrat partinin, ulusal kurtuluş hareketinin, sosyalist ve sosyal demokrat partilerin delagasyonlarının bu konferansa katılması Marks'çı görüşlerin günümüz dünyası üzerindeki dev etkisini kanıtlıyor.

Konferans, V.İ.Lenin tarafından geliştirilen ve Kızıl Oktobr'ın ve sosyalist dünya sisteminin deneylerince doğrulanan Marks'ın öğretisinin, derin yaratıcı, gerçek uluslararası, devrimci-dönüştürücü bir karaktere sahip olduğunu inandırıcı bir biçimde kanıtladı.

Tarihin bütün akışı, nesnel bir kaçınılmazlık olarak, kapitalist düzenin yerini sosyalist düzenin alacağı yolundaki Marksist-Leninist sonucu doğruluyor.

Büyük uluslararası yankı bulan konferansta zengin bir görüş değiş-tokuşu oldu. Her konuda görüş birliği yoktu.

Ama bir düşünce çok açık dile geldi: Marks'ın görüşleri yaşıyor ve etkide bulunuyor. Bu görüşler, uluslararası gelişmenin temel eğilimlerini, günümüzün çelişkili ve karmaşık sorunlarını tanımada ve kavramada yardım ettiler, ediyorlar ve dünyanın değiştirilmesi için, toplumsal ilerleme için savaşta eşsiz bir silah oluyorlar.

Özellikle nükleer enerji çağı olan çağımızda, insanlığın yazgısı için süren bu savaşımın hangi biçimde -kapitalist dünyanın en militan yöneticilerinin öngördüğü sonu yıkım olacak bir silahlı çatışma biçiminde mi, yoksa farklı toplumsal sistemleri olan devletlerin barışçı yarışması biçiminde mi- gelişeceği sorusu büyük bir önem taşıyor.

Sosyalizm, yalnızca bu son belirtilen yoldan yanadır.

Günümüzdeki durumun özelliği, barış için çaba gösteren güçlerin, savaş histerisini kızıştıran ve sosyalizme karşı "Haçlı Seferi" ilan eden güçlerden kıyaslanamaz ölçüde daha geniş olmasından oluşuyor. Ve bugün savaşa karşı olan tüm güçleri daha çok birleştirmekten ve daha çok aktifleştirmekten daha önemli hiç bir görev yoktur.

Bugünkü konferans, işte bu biricik doğru olan yönde atılmış önemli bir adım oldu.

Yoldaşlar!
Dostlar!

Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi'ne, konferansın mükemmel örgütlenişi için teşekkürlerimizi dile getirmeme izin veriniz.

Özellikle, konuşmasıyle konferansa iyi, yaratıcı bir başlangıç yapan Erich Honecker yoldaşın şahsına teşekkür etmek istiyorum.

Konuksever sosyalist Alman devleti topraklarında bulunuşumuz sırasında, biz, Marks'ın ortaya koyduğu tarihsel yasallıklar çerçevesinde bilgiyle donanan ve Marksizm-Leninizm'in canlı ilkelerine sadık kalan bir halkın, hangi başarılara ulaşabileceğini kendi gözlerimizle görebildik.

Kadehlerimizi,

- Marks, Engels ve Lenin'in sonsuz canlı komünist öğretisi için;
- Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin güçlenmesi için;
- Barış ve toplumsal ilerleme için, kaldırmayı öneriyorum.